

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 7 - Α' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 2018

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

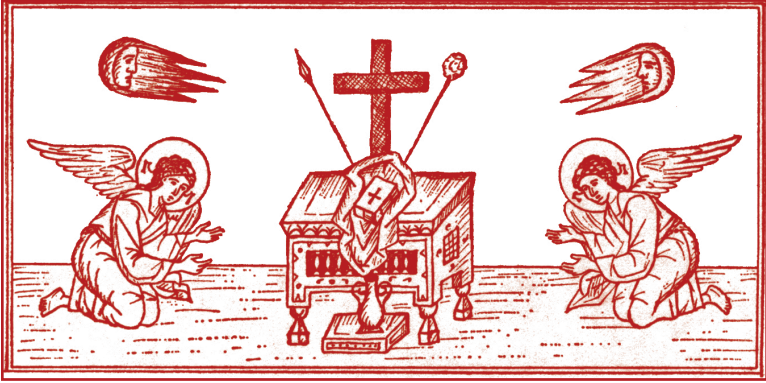
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 7 - Α' Έξάμηνον 2018

Περιεχόμενα

Εισαγωγικόν	1
Σχέσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων	7
Ἀρχιμανδρίτης Εὐγένιος Δημόνης (Λεμονῆς, † 1961)	37
Ὁφειλομένη Ἀπάντησις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς δημοσίευμα τῆς Μητροπόλεως	50
Ἀνακοινωθὲν Πρὸς τοὺς Ζηλωτὰς τῶν Πατρῶν Παραδόσεων	53
Ἀνακοινωθὲν ἕτερον Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος εὐσεβεῖς Ζηλωτὰς τῶν Πατρῶν Παραδόσεων	57
Περὶ τὴν Ἐκκλησίαν	60
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος Ἑβδομον (1930) ...	63

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθῆναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Εἰσαγωγικὸν

Κάποιοι, στὶς ἡμέρες μας, σκεπτόμενοι μὲ τὸν τρόπο τους, προσκολλημένοι σὲ τρέχοντα θέματα ἐπικαιρότητας, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπηρεασμοὺς ποὺ τοὺς γεμίζουν ἄγχος καὶ ἀνασφάλεια, ἢ καὶ κάποιοι ἄλλοι «πρακτικοὶ» ἄνθρωποι τοῦ σήμερα, ἀναρωτιοῦνται πιθανῶς σὲ τί μᾶς χρειάζεται ἡ ἐνασχόλησις μὲ τὴν ἱστορία καὶ μὲ ἱστορικὰ θέματα, καὶ μάλιστα στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Διότι, κατὰ τὴν γνώμη τους, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπικεντρωνόμαστε στὸ παρόν, ἐν ὄψει τῶν φοβερῶν μελλοντικῶν γεγονότων ποὺ ἔρχονται μὲ μεγάλη ταχύτητα.

Ὅμως, ὑπάρχει ἡ ὀρθὴ ἀρχή, ὅτι γιὰ νὰ εἶναι κάτι ἀληθινό, πρέπει νὰ πληροῖ τὴν προϋπόθεσι τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας. Ἡ φροντίδα λοιπὸν γιὰ τὴν μάθησι τῆς ἀληθινῆς ἱστορίας, καὶ ὄχι τῆς πλαστῆς ἢ τῆς φανταστικῆς, ἐνὸς συγκεκριμένου χώρου, καὶ μάλιστα ἐκκλησιαστικοῦ, εἶναι κάτι τὸ ἰδιαίτερα ἀναγκαῖο, ὥστε νὰ ὑπάρχη συνέπεια καὶ εὐθύνη

στὸ παρὸν, ἀλλὰ καὶ ἐγρήγορσις, ἀποφασιστικότης καὶ ὀρθὴ πρόβλεψις καὶ πρόνοια γιὰ τὸ μέλλον.

Διαφορετικά, χωρὶς ὀρθὴ γνῶσις καὶ σταθερὴ βάσις, μὲ ἄγνοια, ἡμιμάθεια ἢ πάντως λανθασμένη καὶ ἐπιτόλαιη ἢ ἐπίπλαστη ἀντίληψις τῆς ἱστορίας, ὀδηγούμαστε σὲ μὴ ὀρθὰς ἐκτιμήσεις καὶ ἐπιλογές, μὲ τραγικὰ συνήθως ἀποτελέσματα.

Ἡ συζήτησις καὶ μάλιστα οἱ ἀποφάσεις τὶς ἡμέρες αὐτὲς σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς Μακεδονίας μας, ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν τοῦ κρατικοῦ μορφώματος τῶν Σκοπίων, γιὰ παράδειγμα, εἶναι ἄκρως ἐνδεικτικὲς ὡς πρὸς τὶς ἀνωτέρω θέσεις μας.

Εἰδικὰ γιὰ τὸν χώρον μας, τὴν Ἐκκλησίαν μας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἡ διερεύνησις τῆς ἀληθινῆς ἱστορίας μας εἶναι πολὺ σημαντικό νὰ γίνεται μὲ ἀντικειμενικότητα καὶ εὐθυκρισία, ὥστε νὰ γνωρίζουμε καλὰ τὶς ἀπαρχές μας, τὸν τρόπο σκέψεως καὶ δράσεως τῶν προπατόρων μας, τὶς προσδοκίες καὶ ἐλπίδες τους, τὰ προβλήματα καὶ τὶς δοκιμασίες τους, τὶς κινήσεις καὶ προσπάθειές τους, τὰ πιθανὰ λάθη καὶ τὶς ἐπανορθώσεις τους, τὴν ἀνέλπιστη κάποτε ὑποστήριξις, ἀναγνώρισις καὶ ἔπαινον ποὺ ἔλαβαν ἀπὸ ὑψηλὰ ἱσταμένους ἀκόμη καὶ μεταξὺ ἐκπροσώπων τῶν ἐπισήμων ἐκκλησιῶν ὅπως ἐπίσης γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ μέσῳ ἐκπληκτικῶν ἱερῶν μορφῶν στὶς τάξεις μας.

Ὅλα αὐτὰ ψηλαφῶνται καὶ στὸ παρὸν τεῦχος μας, πρωτίστως μὲ τὸ ἐνδιαφέρον κείμενο στὴν ἐνότητα

«Ἱστορικὲς Σελίδες», γιὰ τὴν σχέσι τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ τεκμηριωμένου αὐτοῦ ἄρθρου ἔχει νὰ μᾶς διδάξη ἀρκετὰ πράγματα, ἴσως ἐν πολλοῖς ἄγνωστα στὴν ὁλότητά τους καὶ στὸ ὀρθὸ πλαίσιο θεωρήσεώς τους.

Στὴν ἐνότητα «Μορφές», παρουσιάζουμε μὲ χαρὰ καὶ συγκίνησι ἐν Κυρίῳ ἓνα πτωχὸ μὲν, ἀλλὰ ἐγκάρδιο ἀφιέρωμα στὸν ἅγιο Γέροντα Εὐγένιο Λεμονῆ (Λημόνη), ἓναν Ἀγωνιστῆ, Πνευματικὸ, Σημειοφόρο Ζηλωτῆ Ἀγιορείτη, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀσκησι τῆς Μονῆς του, γιὰ νὰ συντρέξῃ τὸν ἱερὸ Ἀγῶνα μας μέχρι τῆς κοιμήσεώς του († 1961), χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἓνας ὄντως Μοναχὸς καὶ Ἀσκητῆς μέσα στὸν κόσμο, στὴν πολύβουη πόλι τοῦ Πειραιῶς. Ἐπὶ μίᾳ 30ετία σήκωσε καὶ τὸν σταυρὸ τῆς Ὁμολογίας μὲ θαυμαστὴ ἀνταπάρνησι, ὡς σκευὸς ἐκλογῆς, γιὰ τὴν παρηγορία τοῦ Μικροῦ Ποιμνίου, ὥστε νὰ ἀποτελῇ σημεῖον Χάριτος καὶ πηγὴ θείου Ἐλέους. Εἶθε τὸ κείμενό μας αὐτὸ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφορμὴ γιὰ συλλογὴ περισσοτέρων στοιχείων, προκειμένου ὁ ἅγιος αὐτὸς Γέροντας τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος μας νὰ ἀναδειχθῇ εὐρύτερα καὶ νὰ τιμηθῇ ὅπως τοῦ ἀρμόζει.

Στὴν ἐνότητα «Ἐπίσημα Κείμενα» παρατίθενται τρία κείμενα ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1926, μέσω τῶν ὁποίων ὁ ἡρωϊκοὶ πρωτεργάτες τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως καταγγέλλουν τοὺς διωγμοὺς τῶν Καινοτόμων, τοὺς ὁποῖους ἀφοβα καὶ γενναίᾳ ἀντέκρουαν ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ τύπου, μὲ εἰδικὰ *Ἀνακοινωθέντα*, ψέγοντας τὴν

λανθασμένη τακτικὴ τῶν διωκτῶν τους. Οἱ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν διάστασι στὴν Ἐκκλησία, τὴν ταραχὴ καὶ τὴν σύγχυσι, ἀντὶ νὰ προλάβουν τὸ κακὸ ποὺ προκάλεσαν, συνέχιζαν τὴν παραπληροφόρησι τῆς κοινῆς γνώμης μὲ συκοφαντίες καὶ ψεῦδη. Ὅμως, οἱ εὐσεβεῖς τοῦ Πατρῴου, ἀπεδείκνυαν ὅτι οὔτε ἐκμεταλλευτὲς τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ ἦσαν, οὔτε ταραχοποιοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι, ἀλλὰ κατήγγειλαν τὴν ἐπαναστατικὴ καὶ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἀπὸ τὸν κυρίως ὑπεύθυνο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἀποφασισθῆ ἀπὸ τὴν ὅλη Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε σὲ συνεννόησι μὲ τὶς ὑπόλοιπες Ἀυτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἐπιφέρουσα ἀνατροπὴ θεσμίων αἰωνίων. Καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ προσέγγισι στοὺς ἑτεροδόξους καὶ αἰρετικούς, μὲ θυσία τῆς θείων Παραδόσεων, ὅπως καὶ νὰ προκληθοῦν διωκτικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Τέτοια μέτρα εἶχαν ληφθῆ καὶ κατὰ τοῦ Προεδρείου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖο εἶχε καταδικασθῆ μὲν παράνομα ἀπὸ τὸ Πλημμελειοδικεῖο, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖο ἐξέδωσε ἀθωωτικὴ ἀπόφασι, καὶ τοῦτο θεωρήθηκε προάγγελος κατισχύσεως τοῦ δικαίου ἱεροῦ Ἀγῶνος μας.

Ἡ δικαιολογία τῶν Νεσημερολογιτῶν, ὅτι δῆθεν εἶναι ἀδύνατη ἢ συνύπαρξις διαφοροετικοῦ πολιτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου, ἦταν λανθασμένη, καὶ τοῦτο ἀπεδεικνύετο πασιφανῶς ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι σὲ κράτη ποὺ ἡ Πολιτεία υἰοθέτησε τὸ Νέο,

ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία διατήρησε τὸ Παλαιό, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας, δὲν προέκυψαν ἀνυπέρβλητα προβλήματα.

Ἡ πρότασις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἦταν σαφής, ὅτι γιὰ νὰ ἐπέλθῃ γαλήνη στὴν Ἐκκλησία, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ καταργηθοῦν οἱ Μεταρρυθμίσεις τῶν Νεωτεριστῶν, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀσυμβίβαστες πρὸς τὶς Ἐκκλησιαστικὲς καὶ Ἐθνικὲς Παραδόσεις μας.

Στὴν ἐνότητα «Ἄρθρα καὶ Ἐπιστολὲς στὸν Τύπο» δημοσιεύουμε μία σύντομη, ἀλλὰ περιεκτικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγωνιστοῦ κ. Κ. Ἀντωνιάδη, δικηγόρου, ὁ ὁποῖος τονίζει ὅτι ἐνῶ οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι περιφρονήθηκαν ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους ἀρχικὰ σὰν ἀσήμαντοι καὶ ἀμόρφωτοι, ὅμως ἡ κίνησίς τους γενικεύθηκε ἐντὸς ὀλίγου σὲ ὅλη τὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια καὶ ἐνδυναμώθηκε. Καὶ τοῦτο συνέβη, διότι ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις δὲν φέρει τὸ κῦρος τῆς ὁμόφωνης γνώμης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διότι διέσπασε τὴν λειτουργικὴ ἐνότητά της. Καὶ ἄρα, δὲν δύναται νὰ πείθῃ στὴν ἀπαίτησι ὑποταγῆς, διότι οἱ Καινοτόμοι ἀποσχίσθηκαν στὸν συνεορτασμὸ τῶν Ἑορτῶν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς Ὁρθόδοξους, προκειμένους νὰ συνεορτάζουν μὲ τοὺς αἰρετικούς, χάριν προσεγγίσεώς τους! Ὅμως, αὐτοὶ ποὺ ἐπέφεραν τὸ κακό, αὐτοὶ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ τὸ διορθώσουν, διαφορετικὰ ἐπιβαρύνονται Κανονικῶς καὶ ἱστορικῶς.

Βλέπουμε λοιπὸν καθαρά, ὅτι ἐπικρίνεται ἀπὸ τότε ἀνοικτὰ ἡ Οἰκουμενιστικὴ σκοπιμότητα τῆς

Ἡμερολογιακῆς ἀλλαγῆς, ἀφοῦ εἶχε ἐντοπισθῆ ὁ βαθύτερος καὶ οὐσιαστικώτερος στόχος στοῦ κατά-κριτο κίνητρο τῶν Καινοτόμων καὶ πρωϊμῶν ἐκείνων Οἰκουμενιστῶν.

Τέλος, στὶς «Ἐκδόσεις» γιὰ τὸ ἔτος 1930, γίνεται ἀναφορὰ σὲ πονημάτιο λαϊκοῦ ἀπολογητοῦ τοῦ Πατρίου, **περὶ τοῦ ἀναλλοιώτου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ ἀτελὲς στοῦ τέλειο, ὡς κατέχουσα τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας καὶ τὴν Καθολικότητα. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι χρειάζονται πράγματι μεταβολὲς γιὰ νὰ προσεγγίσουν στὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄρα, δὲν ἐπιτρέπεται οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ μετακινοῦν αἰώνια ὄρια, ὅπως ἔπραξαν παρανόμως οἱ Νεσημερολογῖτες.

Εὐχόμεσθε ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ εὐλογήσῃ καὶ αὐτὴ τὴν ταπεινὴ μας συνεισφορὰ στοῦ κοινὸ ἱερὸ Ἀγῶνα μας, ὥστε νὰ διδαχθοῦμε, ἐνδυναμωθοῦμε καὶ ἐμπνευσθοῦμε στὴν ἐξακολούθησι τῆς εὐλογημένης ἐμμονῆς καὶ διαφυλάξεως τῆς καλῆς Παρακαταθήκης, ἀλλὰ καὶ νὰ προβληματισθοῦν ὑγιῶς οἱ καλοπροαίρετοι ἀναζητητὲς καὶ μελετητὲς τῆς ἱστορικῆς Ἀληθείας, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ θείου Θελήματος!

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἰούνιος 2018

ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Εισαγωγικά

Σὲ ἄρθρο προηγούμενου τεύχους, πὸ ἐῖχε θέμα τὶς σχέσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας¹, γράφθηκαν ὡς εἰσαγωγικὰ τὰ ἐξῆς:

«Μία ἀπὸ τὶς συκοφαντίες τῶν Καινοτόμων ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος (Παλαιοημερολογιτῶν), εἶναι πὼς τάχα διέκοψαν τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία “μὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία” καὶ κατέστησαν τοιουτοτρόπως “σχισματικοί”. Ἡ συκοφαντία αὐτὴ - ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες - ἀναιρεῖται μέσα ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς νεώτερης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, μὲ τὴν ὁποία ἀποδεικνύεται πὼς οἱ Παλαιοημερολογῖτες εἶχαν κοινωνία μὲ ὅλες τὶς ἐπίσημες Τοπικὲς Ἐκκλησίες, πὸ δὲν ἀποδέχθηκαν τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς, ἐν ὄψει τῆς ἀναμενόμενης Μεγάλης Συνόδου, πὸ ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἐπίλυε τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα, δὲν διέκοψαν τὴν κοινωνία μὲ τὶς Νεοημερολογικὲς Ἱεραρχίες. Πολὺ δὲ ἀργότερα ἐπῆλθε ρήξη στὴν κοινωνία αὐτὴ, μὲ πρωτοβουλία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐξαιτίας τῶν οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων τῶν ἐπισήμων Ἐκκλησιῶν. Ἔτσι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἀπέδειξαν πὼς δὲν πίστευαν σὲ ἕναν στεῖρο “δεκατριμεριτισμό”, ἀλλὰ ὁ Ἀγώνας τοὺς ἦταν Ἀγώνας ὑπὲρ ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων καὶ Παραδόσεων».

1. Βλ. Περιοδ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος», τ. 5 / Α' Ἐξάμηνον 2017, σελ. 5-31.

Στὸ ἄρθρο τοῦ παρόντος τεύχους ἐξετάζεται ἡ σχέση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων μὲ τὸ Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων.

Πατριαρχία Δαμιανοῦ († 1931)

Ἐξ ἀρχῆς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι τῆς Ἑλλάδος στήριζαν τὸν Ἀγῶνα καὶ τὴν ἀντίδρασή τους στὴν ἄρνηση τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς - καὶ κυρίως τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων - νὰ δεχθοῦν τὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία. Τὸ 1924 Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἦταν ὁ Δαμιανός, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀντισταθεῖ σὲ κάθε σκέψη ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, τόσο κατὰ τὸ 1902 (μετὰ τὴν κρούση ποὺ ἔκανε ὁ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ), ὅσο καὶ κατὰ τὸ 1924².

2. Ὁ Πατριάρχης Δαμιανός ἂν καὶ βεβαίωσε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων δὲν θὰ προέβαινε στὴν ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου, λόγω μειονεκτικῆς θέσεως στὰ Πανάγια Προσκυνήματα ἔναντι τῶν Λατίνων καὶ τῶν προσηλυτιστικῶν τοὺς βλέψεων, ὅμως σὲ δημοσιευθεῖσα ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Καινοτόμο Αρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο ἐξέφρασε δυστυχῶς τὴν συγκατάθεσή του γιὰ τὴν δῆθεν «διόρθωση» τοῦ Ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἀποφυγὴν δῆθεν συγχύσεως στὸν λαὸ ἀπὸ τὴν ταυτόχρονη χρῆση δύο Ἡμερολογίων, θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ! Τοῦτο εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ τοῦ ἀπευθύνει ἐλεγκτικὴ ἐπιστολὴ ὁ γνωστός Αρχιμανδρίτης π. Φιλόθεος Ζερβάκος τὴν 6-11-1924, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσει περὶ τῆς φοβερᾶς διαιρέσεως στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξ αἰτίας τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας καὶ γενικὰ περὶ τῶν θλιβερῶν ἀποτελεσμάτων της, προτρέποντάς τον νὰ φροντίσει γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου σὲ ὅσους τὸ ἀπεμπόλησαν ἐξ αἰτίας τῶν σκανδαλοποιῶν καὶ νεωτεριστῶν (βλ. ἀνατύπωση αὐτῆς στὸ Περιοδ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος», τ. 3 [Φθινόπωρο/Χειμῶνας 2015], σελ. 61-64). Ἴσως ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ὅπως καὶ ἄλλα γεγονότα, νὰ βοήθησαν τὸν Ἱεροσολύμων Δαμιανὸ σὲ μία πιὸ προσεκτικὴ καὶ παραδοσιακὴ θεώρηση τοῦ θέματος, ὥστε νὰ πρόσκειται φιλικὰ πρὸς τοὺς Παλαιοημερολογίτες

Τὸ 1929 οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι χαίρετisan ἀκόμη μία πράξη ἀντιστάσεως τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, νὰ ἀπορρίψει τὴν πρόταση ἀλλαγῆς καὶ τοῦ Πασχαλίου, τὴν ὁποίαν εἶχε ζητήσει ὁ Μασῶνος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βασίλειος, συμφώνως πρὸς τὶς ἀποφάσεις τοῦ Ψευδοπανορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1923. Τὸ δὲ 1931, στὴν νεκρολογία τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, τὸν ἀποχαίρετisan ὡς «ἓνα ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων ἢ μᾶλλον τὸν μοναδικὸν στυλοβάτην»³ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ο ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐπιμέλεια: Παναγιώτης Μουσιλιάνος
 Διεύθυνσις: Ἰωάννης Β. Μουσιλιάνος κ. Α. Κωνσταντινίδης
 Ἐπιμαρτυρία: Ἀρχ. Κωνσταντίνος
 Ἐκδοτὴς: Ἡ Αἰγυπτιακὴ Πατριὰρχειοὺς, 19 Ἀπριλίου 1911 (Ἰεροσόλυμα)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΠΕΝΘΟΣ

ΑΠΕΔΗΜΗΣΕΝ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΑΤΗΡ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΥΜΩΝ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κεκοι-
κὴν εὐφροὴν ἀνταθῆα ἔξ Ἱερο-
σαλῶμων τηλεγράφημα ἀγγέ-
λων τὸν θάνατον τοῦ Πατρι-
άρχου Ἱεροσολιμίανου καὶ πεί-
στης Παλαιστίνης Δαμιανοῦ,
προσβλήθέντος καιρώως ὑπὸ
ἀποσπληρίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πα-
τριάρχου Δαμιανοῦ ἡ Ὁρθο-
δοξία γάνει ἓνα ἐκ τῶν πολυ-
τιμωτέρων ἢ μᾶλλον τὸν μον-
αδικὸν στυλοβάτην αὐτῆς.
Διὰ τὸ μακαριὸν τῆ λήξει Πα-
τριάρχης ἦτο ὁ μόνος Ἱεροσό-
λυς ἐναντίον τῶν εἰσαχθε-
σῶν ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλη-
σίᾳ καινοτομιῶν Ὁ ἄγιόν,
εἰς ἃν εἶχαν ἐπιδοθεῖ ὁ Πα-
τριάρχης Δαμιανός, ὅπως πε-
ρισσῶς τὰ ἱερά καὶ ἁγία τῆς
Ὁρθοδοξίας, τὰ ἁπλῆ κακοὶ
Ἱεράρχαι ἐρωτήσαν εἰς τὸς ὀ-
δοὺς, ἦτο τραχὺς καὶ ἀσκληρὸς.
Μῆτροι ἦσαν οἱ ἀντιδράσεις
αἱ ὅσαι παρεμβλήσαντο ἐπὶ
τῶν ἔθνων, ἀλλὰ καὶ Ἑλλή-
νων δυστυχῶς, ἱερομένων εἰς
τὸ ἔθρον τοῦ Ἁλλ' ὁ Πατρι-
άρχης Δαμιανός ἐπέσταν ἐ-
ναντίον τῶν δυσχερεῶν καὶ
ἀντιδράσεων ἀπεγνωσμένως,
ἀντιχρὸς δὲν ἀντάρθεσε καὶ
ἔφη εἰς πέρας τῶν ἱερῶν ἀγῶ-
νῶν του. Οἱ κόποι, αἱ πικροὶ
καὶ οἱ μέγιστοι καιεράγον αὐ-
τῶν καὶ τὸν ἀδύτητον εἰς τὸν
κόπον, τὴν ἐσχὴν ἀκαμψὸς,
καὶ ἦν ἡ Ὁρθοδοξία εἶχε
μετιστατὴν ἀνάστην αὐτοῦ.

Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι
Χριστιανοὶ πενθοῦν σήμερον
διὰ τὴν ἀπόδειαν τοῦ Πατρι-
άρχου Δαμιανοῦ, πρὸς ἃν ἐ-
πέβλεσαν, ὡς πρὸς τηλεανθῆ
ἄγιον καὶ ἀπὸ τῶν ὁσίων ἡ-
ρώων, οἱ δὲ ἐκνεκρώθη τῆς
Ὁρθοδοξίας Ἑλληνοεὐθῆ Ἐκ-
κλησίαν εἰς τὴν καινοκὴν αὐ-
τῆς ὄσαν.

Ο ΕΚΛΙΠΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ

3. Ἐφημερ. «Κῆρυξ τῶν Ὁρθοδόξων», ἀρ. φ. 17 [10/23-8-1931].

10

«ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ»

Πατριαρχία Τιμοθέου († 1955)

Ὅπως εἶναι γνωστό, μετὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Ἑλλάδος ἀπὸ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὸ ἔτος 1935 καὶ τὰ κατασταλτικὰ μέτρα ἐναντίον τους ἀπὸ τὴν Καινοτόμο Ἐκκλησία καὶ τὴν Κυβέρνηση, ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος μετέβη τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1935 στὴν Μέση Ἀνατολή, γιὰ νὰ ἐκθέσει τὸ Ἡμερολογιακὸ πρόβλημα καὶ τὸ νόημα τοῦ διαβήματός τους ὑπὲρ ἀναστηλώσεως τῆς Ὀρθοδοξίας στὰ Πατριαρχεῖα Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, ὅπως καὶ Ἀλεξανδρείας. Ἡ ἐπίσκεψη ἐκείνη κράτησε μέχρι τὸ Μάιο τοῦ 1936 καὶ εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ἡ ἐπιστροφή του ἀπὸ τὴν Ἁγία Γῆ, ὅπου εἶχε «ἀποκλεισθεῖ» ἐξ αἰτίας ἐντολῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, συνέβη μεθ' αὐτὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ του σύμφωνα μετὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιον⁴.

Ἐνα περίπου μῆνα ἀργότερα, στὸ «Πανελλήνιον Συνέδριον τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς Ἁγίαν Μαρίναν Πειραιῶς», στίς 15/28 Ἰουνίου τοῦ 1936, ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος σὲ Εἰσήγησή του, ἀναφέρθηκε στὴν συνάντησή του μετὰ τοὺς Πατριάρχες Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, λέγοντας ὅτι στὴν παράκλησή του νὰ συντελέσουν στὴν διευθέτηση τοῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖο συνετάραξε τὴν Ἐκκλησία καὶ σκανδάλισε τὶς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν, ἐκεῖνοι τοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι θὰ ἐνεργήσουν στὸν κατάλληλο καιρὸ τὰ δέοντα γιὰ τὴν συγκρότηση Πανορθοδόξου Συνόδου, ὥστε νὰ ἐπιληφθεῖ ἔγκυρα καὶ κανονικὰ πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος⁵.

4. Βλ. περιγραφή αὐτοῦ στὸ βιβλίον τῶν Ἡλίας Ἀγγελοπούλου-Διονυσίου Μπατιστάτου, Μητροπολίτης Πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος - Ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους, Ἀθήναι 1981, σελ. 22-25.

5. Βλ. Περιόδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», ἀρ.φ. 1 (Περίοδος Β') / 22-6-1936, σελ. 2.

Εἰδικῶς σχετικὰ μὲ τὴν συνάντησή του μὲ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Τιμόθεο, ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀναφέρθηκε σὲ ἕτερο κείμενο του⁶, ὅπου γράφει ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων τοῦ ἐξέφρασε τὴν βαθειὰ θλίψη του γιὰ τὴν ἐορτολογικὴ διάσπαση τῶν Ὁρθοδόξων στὴν τότε κρίσιμη ἀπὸ κάθε ἄποψη ἐποχὴ, καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι μετὰ τὴν ἐξομάλυνση τοπικῶν προβλημάτων μὲ τὸ ἰθαγενὲς ποιμνιο καὶ τὴν ἀναγνώριση τῆς ἐκλογῆς του ἀπὸ τὴν ἐντεταλμένη τότε Ἀγγλικὴ Κυβέρνηση, θὰ ἀπευθυνόταν στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ σύγκληση Οἰκουμενικῆς ἢ Μεγάλης

Τοπικῆς Συνόδου γιὰ τὴν λύση τοῦ σοβαροῦ Ἡμερολογιακοῦ ζητήματος.

Βεβαίως, παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις αὐτὲς καὶ τὴν καλλιέργεια σχετικῶν ἐλπίδων, τέτοιο πρᾶγμα γνωρίζουμε ὅτι δὲν συνέβη. Ἀπὸ μεταγενέστερη μάλιστα πηγὴ πληροφορούμαστε, ὅτι ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του ἐκεῖνη, δὲν ἔγινε δεκτὸς ὅπως θὰ ἔπρεπε, ἀλλὰ μὲ τρόπο ὑποτιμητικὸ ἕως καὶ ἐχθρικό⁷. Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνάγεται, ὅτι τόσο ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης, ὅπως καὶ ἕτεροι Κληρικοί

6. Βλ. Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, Ἔκθεσις πρὸς τὴν Διοικοῦσαν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος περὶ τῆς γνώμης τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, τῆς 10-11-1936, σελ. 9-10, στὸ ἔργο: Ὑπομνήματα-Ἐπιστολαὶ-Ἀπολογίαι ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, ἐν Ἀθήναις 1941.

7. Βλ. «Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Βενέδικτον», στὸ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 321 / 14-9-1959, σελ. 1.

τοῦ Πατρίου, εἶχαν καὶ διατηροῦσαν σχέσεις ἀγαθές με συμπαθοῦντας τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα μας Ἀρχιερεῖς καὶ ἐν γένει Ἁγιοταφιτες Κληρικοὺς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, κάποιοι ἐκ τῶν ὁποίων, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ εὐφήμως γνωστὸς Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιος τῆς Βηθανίας († 1991), εἶχαν διαμορφωθεῖ πνευματικὰ στὸν χῶρο τοῦ Πατρίου.

Πατριαρχία Βενεδίκτου († 1980)

Κατὰ τὴν δύσκολη ἐποχὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου († 1955), ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἀποτελούμενη ἀπὸ δωδεκάδα ἐπιφανῶν Κληρικῶν μας, κατέβαλε συνεχεῖς καὶ ἐπίμονες προσπάθειες γιὰ ἐξεύρεση κάποιας λύσεως: εἴτε διὰ τῆς ἐπιστροφῆς στὸ Πάτριον τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἄρσιν τῆς διαστάσεως, εἴτε διὰ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἡγεσίας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος ἀπὸ κάποιον Ἀρχιερέα ποὺ θὰ προσχωροῦσε στὸ Πάτριον, εἴτε διὰ τῆς χειροτονίας ὑποψηφίων Κληρικῶν μας ἀπὸ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, μία κίνηση παρατηρήθηκε πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἀπέναντι στὸ ὁποῖο διετηρεῖτο ἀνέκαθεν σεβασμὸς καὶ εὐλάβεια ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν. Ἡ κατεύθυνση πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὸν λαϊκὸ θεολόγο ἀείμνηστο Διονύσιο Μπατιστᾶτο († 1991).

Σὲ ἐπιστολὴ Ἀρχιμανδριτῶν-Μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας μας τῆς 8/21-5-1956, «Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων», ἐγράφετο ὅτι ἀποστέλλονται στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Καθηγητὴς Παναγιώτης Παναγιωτάκος, Κανονολόγος, τέως Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, καὶ ὁ θεολόγος Διονύσιος Μπατιστᾶτος, με ἐξουσιοδότηση νὰ ἐκθέσουν στὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν κανονικὴ πρόταση γιὰ ἐξεύρεση κανονικοῦ καὶ πνευ-

ματικοῦ τρόπου ὑπαγωγῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος στήν Ἁγιοταφική Ἀδελφότητα καί τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων⁸.

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκεῖνη, μετὰ τὴν ἀποβίωση τοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου τὸ προηγούμενο ἔτος 1955, ὑπῆρξαν περιπλοκὲς ὥστε νὰ μὴν ἐκλέγεται νέος Πατριάρχης καὶ ἔτσι δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ὅποιαδήποτε τοποθέτηση στὴν πρόταση ἐκεῖνη τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ Π. Παναγιωτάκου καὶ τοῦ Διον. Μπατιστάτου πραγματοποιήθηκε μόλις τὸ ἐπόμενο ἔτος 1957, κατὰ τὰ τέλη Μαΐου ἢ ἀρχὲς Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἐκλογὴ ὡς νέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ Βενεδίκτου τὸν Ἰανουάριο τοῦ ἔτους ἐκείνου⁹.

Ἡ Ἁγιοταφική Ἀδελφότητα δέχθηκε τὴν Ἀντιπροσωπεία ἐπίσημα καὶ ὄρισε ξεναγὸ τῆς τὸν Μητροπολίτη Γάζης Στέφανο. Ἔγιναν κάποιες συναντήσεις γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐκεῖ μεταβά-

8. Βλ. Παρθενίας Μοναχῆς, Ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Μερκούριος – Στὴν Ὑπηρεσία τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἀγάπης, Ἀφιέρωμα Σεβασμοῦ, ἐπιμελ. Δ.Μ. Μπατιστάτου, ἔκδ. «Μερκούρειον Ἴδρυμα», Πειραιεὺς 1989, σελ. 54. Γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς κινήσεως αὐτῆς, ὑπῆρχε προφανῶς ἡ ἐλπίδα, ἴσως καὶ ὁ ὅρος, ὅτι ὑπαγωγή στὰ Ἱεροσόλυμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος θὰ σήμαινε τὴν διακοπὴ τῆς κοινωνίας τῶν Ἱεροσολύμων μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες.

9. Σὲ προετοιμαστικὸ κείμενο τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης μὲ τίτλο: «Πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα» («Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀριθ.φ. 258/15-4-1957, σελ. 1-2), ἐξαιρέται ἡ σημασία τοῦ Πατριαρχείου ὡς Ἀκροπόλεως τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, διότι δὲν δέχθηκε τὴν Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισιν. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀποστολὴ του κρίνεται ὡς ὕψιστη, μὲ τὴν εὐχὴ τὰ Μέλη τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος νὰ καταστοῦν πέραν ἀπὸ φύλακες τῶν Προσκυνημάτων, καὶ φορεῖς ἐνὸς ἀγωνιστικοῦ πνεύματος, νὰ ἀναλάβουν δὲ πρωτοποριακὸ ρόλο στὴν ὅλη Ὁρθοδοξία. Γίνεται ἐπίσης προτροπὴ, τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων νὰ προσέξει μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἐξετάσει μὲ σύνεσιν τὸ πρόβλημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐφ' ὅσον τότε πολλὰ μέλη τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος προήρχοντο ἀπὸ κύκλους Παλαιοημερολογιτῶν τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος.

σεως τῆς ἀποστολῆς, μὲ παρουσία ἀκόμη καὶ διπλωματικῶν προσωπικοτήτων. Τὸ ζήτημα ἐντάξεως τῶν Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων προβλήθηκε ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Π. Παναγιωτάκο καὶ ὡς ἐθνικὸ θέμα, μὲ ἐνίσχυση τοῦ καθεστώτος τοῦ Παναγίου Τάφου. Μέλη τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ἀποκόμισαν θετικὴ ἐντύπωση καὶ συγκινήθηκαν μέχρι δακρύων. Ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτή, ἐγράφετο ὅτι ἐκείνη ἡ ἀποστολὴ ἐξασφάλισε - ἂν μὴ τι ἄλλο - πολλοὺς χρήσιμους φίλους γιὰ τοὺς Ἑλληνες Παλαιοημερολογίτες ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων¹⁰.

Ὁ δὲ Πατριάρχης Βενέδικτος ἐπέδειξε κατανόηση καὶ δὲν ἀρνήθηκε κατ' ἀρχὴν τὴν συζήτησι τοῦ θέματος, ἂν καὶ πρόβαλε τὴν ἀντίρρηση, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐναντιωθεῖ πρὸς τὴν ἐπίσημη ἐκκλησία τοῦ κράτους, παρὰ τὴν προσπάθεια τοῦ Καθηγητοῦ Παναγιωτάκου νὰ τὸν πείσει γιὰ ἀνεπηρέαστη κρίση, μὲ βάση τὸ κατὰ πολὺ ὑπέρτερο κῦρος τοῦ Πατριαρχείου ἔναντι τῆς ἐπισήμου ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος¹¹.

Τὴν Ἄνοιξη τοῦ 1958 ὁμάδα Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιτῶν προσκυνητῶν, ὑπὸ τὸν Θεολόγο Σταῦρο Καραμηῆτσο, μετέβη στους Ἁγίους Τόπους καὶ ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἑλλάδα ἐγράφη, ὅτι ὁ Στ. Καραμηῆτσος ἐξέθεσε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τὶς ἐντυπώσεις του καὶ διαβίβα-

10. Βλ. «Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων», στὸ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 307/2-3-1959, σελ. 2-3. Τὸ ἄρθρο, δημοσιευθὲν δύο περίπου ἔτη μετὰ τὴν ἐπίσκεψη ἐκείνη (!), καίτοι ἀνυπόγραφο, εἶναι προφανὲς ὅτι ἐγράφη ἀπὸ τὸν Διον. Μπατιστάτο.

11. Βλ. «Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Βενέδικτον», στὸ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 2.

σε τις εὐχές τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου καὶ τῶν Μελῶν τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος¹².

Στὰ μέσα τοῦ ἐπομένου ἔτους 1959, βρέθηκαν στὴν Ἑλλάδα οἱ Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος καὶ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος καὶ τοὺς ἐπισκέφθηκε τριμελῆς Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιο Παπᾶ (τὸν Γέροντα), τὸν κ. Παν. Κοσσαρᾶ τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης καὶ τὸν θεολόγο κ. Στ. Καραμηῆτσο, πρὸς ἀνταλλαγὴν ἀπόψεων ἐπὶ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος. Ἡ συνάντηση διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας καὶ διαπιστώθηκε κατανόησις ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχῶν¹³. Μάλιστα, ὁ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος φέρεται νὰ εἶπε μὲ στόμφο, ὅτι «*ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν*»¹⁴!

Ὅμως, ἀπὸ πλευρᾶς Γνησίων Ὁρθοδόξων ὑπῆρξαν τότε δίκαια παράπονα καὶ θλιβερὲς διαπιστώσεις. Διότι ἡ μὲν παραμονὴ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων στὸ αἰωνόβιο ἔορτολογικὸ καθεστῶς ἐνισχύει ἠθικὰ τὴν θέση τῶν ἐν Ἑλλάδι Παλαιοημερολογιτῶν, ὅμως ἡ στάση τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου ἔναντί τους εἶναι παραδόξως ψυχρὴ καὶ ἀδι-

12. Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 284/21-4-1958, σελ. 8. Σημειωτέον, ὅτι στὴν ἐπίσκεψη ἐκείνη στοὺς Ἁγίους Τόπους ἦταν πού ὁ Στ. Καραμηῆτσος μετέβη στὴν Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ἦλθε σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἐλληνομαθῆ Ρῶσο Ἀσκητὴ Μοναχὸ Ἀντώνιο Ἀγιοσαββαΐτη, ὁ ὁποῖος καὶ ἀποτέλεσε τὸν *σύνδεσμο* μὲ τοὺς Ρώσους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, καὶ μάλιστα παρέπεμψε σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Σικάγου καὶ Ντητρόιτ Σεραφεῖμ, προτρέψας καὶ αὐτὸν δεόντως, ὥστε νὰ ἐπιτελεσθεῖ πράγματι ἀπὸ ἐκείνον τελικὰ ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου στὸ Ντητρόιτ τῶν Η.Π.Α. τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1960 (βλ. Σταύρου Καραμηῆτσου-Γαμβρούλια, Αἱ Χειροτονία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπὸ κανονικῆς ἐπόψεως - Ἀπάντησις εἰς μίαν βδελυρὰν συκοφαντίαν, Ἀθήναι 1997, σελ. 19-20, καὶ ἀλληλογραφία περὶ τούτου στίς σελ. 24-37).

13. Βλ. Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 321/14-7-1959, σελ. 8.

14. Βλ. Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 324/26-10-1959, σελ. 1.

άφορη. Ὄταν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου ἔρχονται στήν Ἀθήνα ἐπικοινωνοῦν ἐκκλησιαστικά μὲ τὴν ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, φοβοῦμενοι νὰ συναντηθοῦν (ἐκτὸς βεβαίως ἐξαιρέσεων) μὲ τοὺς Παλαιοημερολογίτες. Γινόταν ὅμως ἐκκλησιὴ ὁ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος νὰ προβεῖ σὲ γενναιοφρονα χειρονομία, ὥστε ἢ νὰ συγκληθεῖ μία Πανορθόδοξη Σύνοδος ἢ νὰ λυθεῖ τὸ θέμα στὸ πλαίσιο τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον βέβαια αὐτὴ παύσει τὴν κοινωνία της μὲ τοὺς Καινοτόμους¹⁵.

Ὁ Ἱεροσολύμων Βενέδικτος, ἐν τούτοις, συλλειτούργησε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες μὲ τοὺς Νεοημερολογίτες στήν Μητρόπολη Ἀθηνῶν, ὥστε νὰ γραφεῖ ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ἂν καὶ ἡ ἔλευσὴ του θεωρήθηκε ὅτι ἐκόμιζε τὶς Ἐκκλησιαστικὲς Παραδόσεις, ὅμως αὐτὸς μὲ τὴν στάση του διέψευσε τὸν ἑαυτὸ του, παρέβη τὸ καθῆκον του καὶ λύπησε καὶ κατασκανδάλισε τὸν λαὸ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὁ ὁποῖος ἀνέμενε τὶς ἐνέργειές του γιὰ ἐπαναφορὰ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἔνωση τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγράφετο εὐστοχα περὶ αὐτοῦ, ὅτι *«περισσότερον ἐνδιαφέρεται διὰ τοὺς λίθους καὶ τὰς οἰκοδομὰς τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ ὀλιγότερον διὰ τὰς ἰδέας, ποὺ ἐξεπορεύθησαν ἐξ αὐτῶν»*¹⁶!

Ἐκτοτε, μετὰ καὶ τὴν ἀπογοήτευση ἐκεῖνη, δὲν εἶχαμε κάποιο σημαντικὸ ἐπίσημο στοιχεῖο γιὰ τὶς σχέσεις μὲ τὸ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖο κατὰ τὴν ὑπ' ὄψει περίοδο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γεγονός καλλιιεργείας καλῶν σχέσεων σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο¹⁷, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν προσχώρηση στήν Ἐκκλησία τῶν

15. Βλ. «Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Βενέδικτον», στὸ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 1-2.

16. Βλ. «Προσοχὴ καὶ Ἐπαγρύπνησις», στὸ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας», ἀρ.φ. 327/7-12-1959, σελ. 1.

17. Βλ. γιὰ παράδειγμα τὴν ἐπίσημη τελετὴ παραδόσεως γνησίου τμήματος τοῦ ἱεροῦ βράχου τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ μέσῳ ἀντιπροσώπου

Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἑλλάδος Κληρικῶν προερχομένων ἀπὸ τὴν Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα, ὄχι πάντοτε ἐπιτυχῶν, δυστυχῶς, ἢ ἄνευ προκλήσεως σοβαρῶν προβλημάτων στὴν Ἐκκλησία μας.

Ἐπίσης, στὰ Ἱεροσόλυμα, στὴν Βηθλεὲμ κλπ. ὑπηρετοῦσαν Ζηλωτὲς Μοναχοί, ὅπως π.χ. ὁ γ. Ἰωάννης Παπαλεοντίου ἐκ Κύπρου, μὲ ἀποστολὴ πληροφοριῶν γιὰ τὰ ἐκεῖ δρώμενα σὲ ἔντυπά μας¹⁸, ἢ ἐκεῖ ἐτελειώθησαν Ζηλωτὲς ἔνθερμοι τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ὅπως ὁ Ἀσκητὴς Ἱερομόναχος τοῦ Χοζεβᾶ Ἰωάννης Ἰακῶβ ἐκ Ρουμανίας († 1960), ὁ καταλείψας ὡς γνωστὸν ἄφθαρτο ἱερὸ Λεῖψανο¹⁹.

τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων (καὶ μάλιστα τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτου καὶ μετέπειτα Πατριάρχου Εἰρηναίου) στὴν Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ Ὀσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν Λυκόβρυσση Ἀττικῆς κατὰ τὴν 16-1-1968 (Περιγραφή καὶ φωτογραφία βλ. Παῖσιās Μοναχῆς Χρυσοβαλαντιανῆς, Ἀπὸ τὴν Μονὴ Χρυσοβαλάντου στὴν Αἰωνιότητα, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ὀσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς, 2005, σελ. 196-198).

18. Βλ. ἐνδεικτικὰ Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 411/11-2-1963, σελ. 8, ὅπου δημοσιεύεται ἀνταπόκριση τοῦ ἐν λόγῳ Μοναχοῦ σχετικὰ μὲ τὰ ἐπεισόδια τὴν παραμονὴ τῆς Ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων στὴν Βασιλικὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ στὴν Βηθλεὲμ μεταξὺ 25 Ἑλληνορθοδόξων Μοναχῶν καὶ ἐπιτεθεμένων 100 Λατίνων καὶ 50 Ἀρμενίων, τοὺς ὁποίους οἱ 25 ἡρωϊκοὶ Φύλακες κατόπιν ἰσχυρᾶς συμπλοκῆς κατόρθωσαν νὰ τρέψουν (τοὺς ἐξαπλάσιους σὲ ἀριθμητικὴ δύναμη ἐπιδρομεῖς) εἰς ἄτακτον φυγὴν!

19. Γιὰ τὸν σύγχρονο Ὅσιο Ἀσκητὴ Ἰωάννη τὸν Χοζεβίτη γράφονται πολλὰ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες, ἀλλὰ ἀποκρύπτεται ἐπιμελῶς, ὅτι ὑπῆρξε μεγάλος Ζηλωτὴς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου. Μία συνοπτικὴ ἀληθῆς ἔκδοση περὶ τούτου, εἶχε γραφθεῖ ἀπὸ τὸν Μαθητὴ καὶ Συνασκητὴ του Μοναχὸ π. Ἰωαννίκιο: Βίος τοῦ π. Ἰωάννου Συγχρόνου Ἀσκητοῦ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους, Ἀθῆνα 1984, σ.σ. 40. Τὸ τεῦχος αὐτὸ μὲ κάποιες προσθῆκες ἐπανεκδόθηκε σὲ τρίτη ἔκδοση στὴν Ἀθῆνα τὸ 1994, 48 σελίδων, ὅπου ὁ Ἀσκητὴς π. Ἰωάννης ἀποκαλεῖται πλέον Ἅγιος. Ἄλλωστε γι' αὐτὸν ὁ πρῶτος ποῦ ἔκανε λόγο μὲσφ ἄρθρων στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» (φ. 109/10-10-1969, σελ. 2, καὶ

Πρέπει βεβαίως νὰ τονίσουμε, ὅτι ἡ μὴ εὐδόωση τοῦ αἰτήματος ὑπαγωγῆς μας στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἦταν μία θεία Οἰκονομία, γιὰ τὴν διασφάλισή μας ἀπὸ τὸν πολὺ μεγαλύτερο καὶ σοβαρότερο κίνδυνο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἔστω ἐκ πλαγίου συμμετοχὴ σὲ αὐτὸν διὰ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς συμμετέχοντες, διότι τὸ Ἡμερολογιακὸ ζήτημα ἀποτελεῖ μία σημαντικὴ παράμετρο ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ του.

Πατριαρχία Διοδώρου (1981-2000)

Μετὰ τὶς μακρόχρονες θητεῖες τῶν Πατριαρχῶν Τιμοθέου (1935-1955) καὶ Βενεδίκτου (1957-1980)²⁰, μὲ τοὺς ὁποίους οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι σχετίσθηκαν κατὰ τὸν τρόπο πὸν ἐν συντομίᾳ ἐξετέθη, φθάνουμε στὴν πατριαρχία τοῦ μακαριστοῦ Διοδώρου²¹ (1980-2000), ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Ὅπως γράφει ὁ ἀείμνηστος ἀντι-

φ. 110/1-11-1969, σελ. 2), ἦταν ὁ ἐπίσης γνωστὸς Ζηλωτῆς Μοναχὸς π. Παῦλος ὁ Κύπριος, ὁ ὁποῖος γνώριζε προσωπικὰ τὸν Ὅσιο, ἀφοῦ διετέλεσε «γείτονας» του πλησίον τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης στὴν περιοχὴ τῆς Μονῆς Χοζεβὰ στοὺς Ἁγίους Τόπους.

• Τὸ αὐτὸ θὰ λέγαμε καὶ γιὰ τὸν τυχόντα μαρτυρικοῦ τέλους π. Φιλούμενο, ὁ ὁποῖος ἐσφάγη στὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ στὴν Σαμάρεια († 1979), γιὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἡ μαρτυρία, ὅτι δὲν δεχόταν οὔτε νὰ φάγη σὲ τράπεζα, ἂν εἶχε εὐλογία αὐτὴν Νεοημερολογίτης κληρικός!

(βλ. Ὁ Γέροντας τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ, Καθηγούμενος καὶ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Λαύρας Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου ὁ ἐκ Κυθήρων, β' ἔκδ., Ἱεροσόλυμα – Δεκέμβριος 2010 [ἐπιμελ. Χρυσάνθου Μοναχοῦ Ἁγιοσαββαίτου], σελ. 604-605).

20. Ὁ Θρόνος τῶν Ἱεροσολύμων διατελοῦσε ἐν χηρείᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1931-1935 καὶ 1955-1957.

21. Κατὰ κόσμον Δαμιανὸς Καρίβαλης ἐκ Χίου (1923-2000).

αιρετικὸς θεολόγος Ἀριστοτέλης Δελήμπασης²² σὲ ἀνέκδοτο πόνημά του, «ὁ Πατριάρχης Διόδωρος ἦτο ὀρθόδοξος κατὰ φρόνημα, διάθεσιν καὶ προσπάθειαν, καὶ ἀρνητικὸς πρὸς τὴν οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν τῆς».

Ὁ Ἱεροσολύμων Διόδωρος διατηροῦσε φιλικές σχέσεις μὲ Ἀρχερεῖς τοῦ Πατρίου καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐπισκεπτόταν ἐπιφανεῖς Ἱερὲς Μονὲς τῆς Ἐκκλησίας μας κυρίως στὴν Ἀττικὴ, ὅπου γινόταν δεκτὸς μὲ τιμὴ. Ἐπίσης, διατηροῦσε φιλία καὶ λόγῳ κοινῆς καταγωγῆς ἀπὸ τὴν νῆσο Χίο καὶ μὲ τὸν Σεβ. Ἀστορίας Πέτρο, τὸν ἐδρευόντα στὴν Ἀμερικὴ Ἀρχιερέα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ ἔτος 1989 ὑπῆρξε ἓνα ἔτος-σταθμὸς τῆς πατριαρχίας τοῦ μακαριστοῦ Διοδώρου γιὰ δύο λόγους: πρῶτον, διότι μὲ τὴν Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιο τῆς 9/22 Μαΐου 1989 ἀποφασίστηκε ἡ διακοπὴ τῶν οἰκουμενιστικῶν διαλόγων μετὰ τῶν αἰρετικῶν:

Ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἀκράδαντα πιστεύει ὅτι κατέχει πλήρη τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ταμεῖον τῆς Χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας. Εἶναι ἡ ἀσφαλὴς Κιβωτός, μέσα εἰς τὴν ὁποῖαν περιέχονται μὲ ὄλην τὴν σαφήνειαν καὶ τὸν ἰδιάζοντα σωτηριώδη χαρακτῆρα τοὺς τὰ Δόγματα τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Παράδοσις. Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Διαλόγους ἀποβαίνει ἐπιζήμιος καὶ ἐπικίνδυνος. Οἱ ἑτεροδόξοι ἐκμεταλλεύονται τοὺς Θεολογικοὺς Διαλόγους εἰς βάρ-

ρος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἰδιαιτέρως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἁγίας Γῆς λέγουν ὅτι "ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων προσπαθοῦμε νὰ εὐρωμεν τὴν ἀλήθειαν". Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπιτυγχάνουν νὰ προσηλυτίζουν ὅλοεν καὶ περισσοτέρους Ὁρθοδόξους πιστοὺς εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν. Προσέτι οἱ ἑτεροδόξοι ἐπιδεικνύουν εἰς τοὺς ἡμετέρους πιστοὺς φωτογραφίας καὶ Βιντεοταινίας εἰς τὰς ὁποίας ἐμφανίζονται οἱ ἡμέτεροι ἐκπρόσωποι, Ἱεράρχαι, κληρικὰ καὶ λαϊκοὶ ἐναγκαλιζόμενοι τοὺς ἑτεροδόξους καὶ λέγουν: "ἴδου ἡ ἔνωσις ἐπῆλθε, προσέλθετε εἰς

²² Χρημάτισε κάποιον διάστημα (πιθανὸν ἀνεπιστήμως) καὶ νομικὸς-θεολογικὸς σύμβουλος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

τοὺς ἡμετέρους ναοὺς διὰ κοινήν προσευχήν". Εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ταύτας προστίθενται καὶ αἱ δελεαστικαὶ προτάσεις αὐτῶν διὰ κατοικίαν (ἐφ' ὅσον τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπασχολεῖ μεγάλως τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἀραβικοῦ πληθυσμοῦ), ἐργασίαν καὶ οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν, ἐὰν περιέλθωσιν εἰς ἕτερον δόγμα. Ἡ ἀφαίμαξις, λοιπόν, τοῦ ἡμετέρου Ποιμνίου, ἀλλὰ πρωτίστως ἢ ἐπιθυμία ἡμῶν νὰ κρατήσωμεν ἀνόθευτον τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν καὶ παράδοσιν μα-

κρὰν τῶν ἐπικινδύνων ἐνεργειῶν τῶν ἑτεροδόξων, ὥθησεν ἡμᾶς εἰς τὴν διακοπὴν τῶν Διαλόγων, ὄχι μόνον μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἐτῶν εἰσήγαγον τὴν χειροτονίαν τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Παπικῶν, τῶν Ἀντι-Χαλκηδονίων, τῶν Λουθηρανῶν καὶ τῶν Μετερρυθμισμένων Ὁμολογιῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἐξ ὑπαρχῆς δὲν συμμετεῖχεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων».

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟ ΤΟΥ 1989

Καὶ δεύτερον, ἐπειδὴ κυρίως ἀπὸ τὸ ἔτος αὐτὸ ἀναγνωρίζεται, ἐκ μέρους τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, διὰ τοῦ Προκαθημένου τῆς ἐπίσημα, ὄχι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν προαναφερθεῖσα Ὁμολογιακὴ Ἐγκύκλιο τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἑλλάδος μακαριστὸς Χρυσόστομος Κιούσης (†2010), ἐκφράζοντας καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ ἀπέστειλε συγχαρητήριο τηλεγράφημα²³, στὸ ὅποιο ὁ Πατριάρχης ἀπάντησε μὲ τὴν ἀπὸ 26-7-1989 ἐπιστολή, στὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖ «*Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον*» τὸν Πρωθυεράρχη μας²⁴.

[*Βλ. αὐτὰ στὶς ἐπόμενες σελίδες*]

23. Βλ. Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 828/Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 1989, σελ. 24.

24. Τοῦτο ἐνέχει ἰδιαίτερη σημασία καὶ βαρύτητα γὰρ τὴν ἀποστόμωση ὅσων ἱεροκατηγῶρων ἀμφισβητοῦν τὴν Ἀρχιερωσύνῃ τῶν Ἐπισκόπων μας.

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἱεροσολύμων κ.κ. Διόδωρον
GREEK ORTHODOX
PATRIARCHATE
P.O. BOX
19632 — 633
JERUSALEM — ISRAEL

Ἐκ βαθέων συγχαίρομεν Ὑμετέραν
Μακαριότητα διὰ γενναίαν καὶ ἱστορικήν
ἀπόφασιν διακοπῆς διαλόγου μετὰ αἰρετι-
κῶν.

Προχωρήσατε Μακαριώτατε, ἀπτόητος
ἀπὸ τυχόν Οἰκουμενιστικὰς ἀντιδράσεις εἰς
τόν καλόν τῆς πίστεως ἀγῶνα, ἀποτευχίζων
τὴν Μητέρα Σιών ἀπὸ ὑπονομευτικὰς Ὁρ-
θοδοξίας καὶ ἀθετητὰς Πατρικῶν Παραδό-
σεων.

Εἰς τοιαύτην τολμηρὰν ἀπόφασιν θέλετε
εὖρη ἡμᾶς συμπαραστάτας καὶ ἐτοιμοὺς
πρὸς πᾶσαν θυσίαν.

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β΄

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΠΟΥ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟ

Α.Π. 532

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον,
Εἰς Ἀθήνας.

Ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ ἐκομισάμεθα τὴν συγχαρητήριον
ἐπιστολήν τῆς Ὑμετέρας πεφλημένης Ἡμῖν Μακαριότητος,
ἀναφερομένην εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν καὶ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς
περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἀπόφασιν τῆς
Ἀγιωτάτης ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας, διακρίψαι
τόν θεολογικόν διάλογον μετὰ πάντων τῶν ἑτεροδόξων
γενικῶς.

Ἐκφράζοντες Αὐτῇ θερμὰς εὐχαριστίας, ἐπὶ τοῖς οὕτω ἐκδηλωθεῖσιν φιλαδέλφους αἰσθήμασιν συμπαραστάσεως Αὐτῆς πρὸς τὴν ἐν μέσῳ μυρίων ἀντιξοότητων ἐκπληροῦσαν σωτηριώδη ἀποστολὴν Αὐτῆς, Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀγωνιζομένην διατηρεῖσθαι ἀλώβητον καὶ ἀκαιοτόμητον τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν καὶ Ἱερὰν Παράδοσιν, ὡς παρέλαβεν Ταύτην διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων παρὰ τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ Αὐτῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐ διαλείπομεν προσεύχεσθαι ἐνίσχυθῆναι ἡμῶν τε καὶ πάντας τοὺς Ὁρθοδόξους ἀδελφούς ἡμῶν ἀναδυθῆναι σθεναρῶς καὶ εἰς τὸν προκείμενον ἡμῖν ἐπίπονον τοῦτον ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως ἡμῶν Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, (Ἐβρ. 12,2), Ὅστις "χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας" (Ἐβρ. 13,8).

Προσέτι ἐπιθυμοῦμεν καὶ αὐθις διακηρῶσαι, ὅτι τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ὡς Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην ὑψῶσαι τὴν φωνὴν Αὐτοῦ, ὡς φωνὴν Κυρίου, διαλαλοῦσαν τὴν ἀδιάφυστον πραγματικότητα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία τυγχάνει ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, κατέχει πλήρη τὴν Ἀλήθειαν, δι' ἧς καὶ ἡ ἐν Θεολογικοῖς διαλόγοις ἀπὸ κοινοῦ διερεῦνησις τῆς ἀληθείας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων μειώνει τὸ κύρος Αὐτῆς, σκανδαλίζει δὲ τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς Αὐτῆς, οἷτινες συντασσόμενοι μετὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου ἀναφωνοῦσιν "αἵρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν παραιτοῦ" (Τίτ. 3,10).

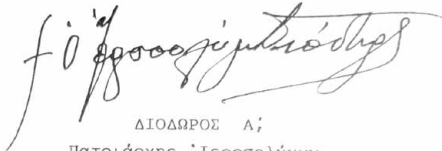
./.

(2)

Ἐφ' οἷς, τὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐλογίαν καὶ κραταίωσιν ἐν τοῖς Ἱεροῖς ἡμῶν ὑπὲρ Πίστεως ἀγῶσιν παρ' Αὐτοῦ ἐξαιτούμενοι καὶ ταῦτας παντὶ τῷ πληρώματι τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπικαλούμενοι, φιλαδέλφως διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ τῆς 15^{ης} Ἰουλίου κς'.

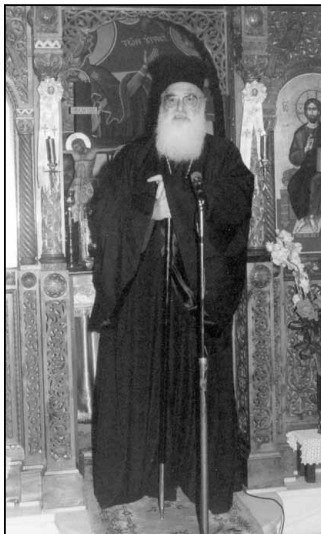
Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Α΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Λίγο ἀργότερα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ὁ Πατριάρχης Διόδωρος ἔρχεται στὴν Ἀθήνα καὶ ἐπισκέπτεται τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, τὸ ἀπόγευμα τῆς 2/15 Ὀκτωβρίου 1989, κατὰ τὸν μεθεορτο Ἑσπερινὸ τῆς Πανηγύρεως αὐτῆς. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του ἐκφώνησε ἀπὸ στήθους βαρυσήμαντη Ὁμιλία, ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας παραθέτουμε ἐνταῦθα:

«...*Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ συγκίνησιν εὐρίσκομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον χῶρον τοῦ πανηγυρίζοντος Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ. Ἡ χαρὰ μου καὶ ἡ συγκινήσεις μου εἶναι μεγάλη, διότι εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ Ἀρχιερέων, Ἱερέων, ἀγωνιστῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ ἔχουν μεταλαμπαδεύσει εἰς ὄλας σχεδὸν τὰς Ἡπείρους... Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί, ἔχω ὀλίγας ἡμέρας ἐδῶ εἰς τὴν φιλότιν ἡμᾶς Πατρίδα, καὶ σήμερα θεώρησα καθήκον μου νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ μαζί σας, νὰ συγχαρῶμεν καὶ νὰ ἐορτάσωμεν καὶ νὰ χαιρετίσωμεν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κυπριανόν... Ὁ Οἰκουμενισμὸς (καὶ οἱ Διάλογοι, οἱ ὁποῖοι ἀποκλειστικὸν σκοπὸν ἔχουν μόνον τὴν διάβρωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ θεωροῦν, ὅτι εἶναι εὐκόλον νὰ ὑποτάξουν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ), ἀπὸ χρόνια ἐργάζεται διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα (τῶν Ἁγίων Τόπων). Ὅμως ὁ Θεὸς διεφύλαξε τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τὴν Μητέρα αὐτῆν τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπὶ τόσους αἰῶνας*

ἐν μέσῳ κινδύνων. Ἐκεῖνος πάντοτε μὲ τὴν χάριν τοῦ Πατριάρχου Τάφου, τὸ φωτίζει καὶ τὸ σώζει ἀπὸ κάθε κίνδυνον... Λυπηρὸν ἦτο, ὅτι ἐπὶ δεκαετηρίδας τὸ Πατριαρχεῖον, δῆθεν διὰ τὴν μὴ διασπᾶσθαι τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἠκολούθει τὰς ἄλλας Ἐκκλησίας εἰς τὸ θέμα τῶν Διαλόγων, χωρὶς βεβαίως νὰ ἐπηρεάζεται καὶ νὰ ὑποκύπτῃ. Ἀλλὰ ἡ παρουσία τοῦ ἐνίσχυε μερικῶς καὶ τοὺς ἔδιδε δύναμιν νὰ λέγουν, ὅτι καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων συμμετέχει... Ἐσκέφθημεν τὰς εὐθύναις μας ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ· ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας· ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδοξίας μας· ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἐθνικῶν μας προνομίων εἰς ἐκείνην τὴν περιοχὴν. Καὶ μὲ φώτισιν τοῦ Θεοῦ ἀπεφασίσασμεν νὰ διακόψωμεν κάθε Διάλογον μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν αἰρετικῶν ἄλλων “ἐκκλησιῶν”. Διότι κανένα θετικὸν ἀποτέλεσμα δὲν προῆλθεν ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον αὐτὴν ἐπαφὴν μὲ αὐτοὺς. Τὸ ἀνεκοινώσαμεν εἰς ὅλας τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, καὶ εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ κρατήσωμεν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν καὶ νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, ἕως ὅτου καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύναις τῶν ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ σταματήσουν κάθε ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων. Γνωρίζετε, τὸ Πατριαρχεῖον ἀκολουθεῖ τὸ Πάτριον, Παλαιὸν Ἡμερολόγιον. Δὲν ἀλλάζει, οὔτε εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἀλλάξῃ, ἔστω καὶ κατὰ κεραίαν τοὺς Κανόνας καὶ τὴν Διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ τὰ διαφυλλάξῃ πάσῃ θυσίᾳ. Θὰ προσπαθήσωμεν ὅλοι, ἔστω καὶ μὲ θυσίας νὰ τὰ διαφυλλάξωμεν. Αἱ ἀπειλαί, αἱ ὁποῖαι καθημερινῶς ἐκτοξεύονται, αἱ πράξεις τὰς ὁποίας καθημερινῶς κάμνουν, δὲν μᾶς φοβίζουν. Θὰ μείνωμεν ἀκλόνητοι φύλακες καὶ πιστοὶ εἰς τὰ Δόγματα καὶ τὴν Διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μας...»²⁵.

25. Βλ. Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 232/Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 1989, σελ. 95-96.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἔτους ἐκείνου (1989), ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας Χρυσόστομος ἀποστέλλει δευτέρα ἐπιστολή²⁶, ἐξ ὀνόματος καὶ πάλιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στὴν ὁποία ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Διόδωρος:

ΑΘΗΝΑΙ 19/12/1989

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 254

**Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων
κ.κ. Διόδωρον**

Εἰς Ἱεροσόλυμα

Μακαριώτατε Δέσποτα.

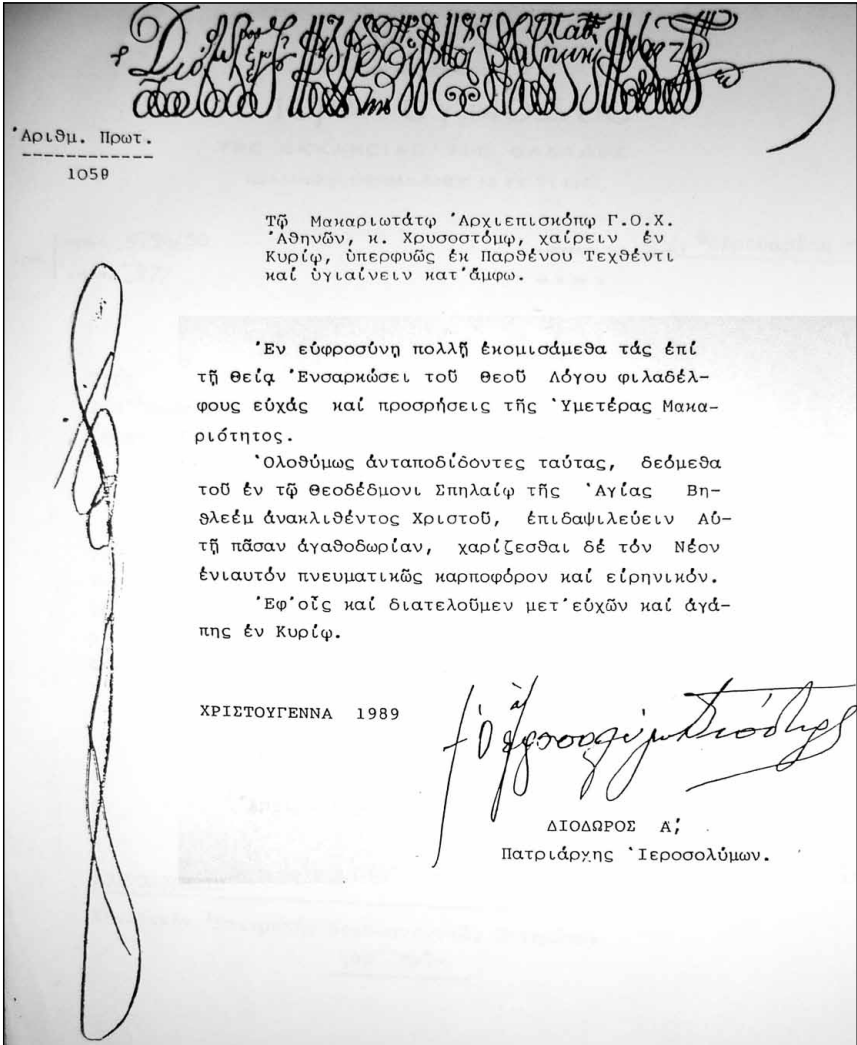
Ἐπὶ ταῖς κοσμοσωτηρίαις ἑορταῖς Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων δέξασθε προσηνῶς εἰλικρινῆ αἰσθη-
ματα ἡμετέρας ἀγάπης καὶ ἐκτιμῆσεως μετὰ θερμο-
τάτων ταπεινῶν εὐχῶν ὑπὲρ ἀμεταπτώτου υἰείας καὶ
ἀσινούς ἐπὶ μῆκιστον ποιμαντορίας Ἑμῶν ἐπ' ἀγαθῶ
Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ θείας συναντιλήψεως ἐν τῇ
διακονίᾳ ὑψηλῆς ἀποστολῆς Ἑμῶν ἐν τῇ καθόλου
Ὁρθοδοξίᾳ μετὰ τὴν ἱστορικὴν διακοπὴν διαλόγου
καὶ κοινωνίας τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας μετὰ τῶν
κακοδόξων αἰρετικῶν.

Προσεπευχόμεθα σὺν τούτοις καὶ τὸν ὑποφώ-
σκοντα νέον ἐνιαυτὸν τῆς τοῦ Κυρίου χρηστότητος
1990 φορέα παντός ἀγαθοῦ καὶ τῆς Θεοσοδότης
εἰρήνης ἐπὶ γῆς ὡς καὶ πληρωτὴν παντός εὐσεβοῦς
καταθυμίου.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟ

26. Βλ. Περιοδ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 831/ Ἰανουάριος – Φεβρουάριος 1990, σελ. 17.

Ἡ ἀλληλογραφία συνεχίστηκε καὶ τὸ ἔτος 1990, μὲ τὸν Πα-
τριάρχη νὰ δέχεται τηλεγραφήματα καὶ ἐπιστολὲς καὶ νὰ ἀπαντᾷ
παρομοίως τόσο στὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπό μας, ὅσο
καὶ σὲ ἄλλους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας:

Σχέσεις των Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος

Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων
κ.κ. Διόδωρον τόν Α'
GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
P.O. BOX 19632 - 633
JERUSALEM - ISRAEL

Διαμαρτυρούμεθα ἐντονώτατα δι' ἐπίθεσιν ἀναρχικῶν Ἐβραίων ἐναντίον Σεπτιοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Παρόμοιαι ἐνέργειαι δικαιολογοῦν ὑπόψις διὰ προγραμματισμένην ἐπίθεσιν Σιωνισμοῦ ἐναντίον Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ.

Ἀπαιτοῦμεν θετικήν προστασίαν Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκ μέρους Κυβερνήσεως Ἰσραήλ, ἄλλως προτεινόμεν ὀργανῶν στυροφορίας πρὸς ὑπεράσπισιν δικαιωμάτων ἀπειλούμενου Πατριαρχείου κατὰ τὸ πνεῦμα καί τὰς ἀρχὰς διεθνῶν συμβάσεων.

Κλήρος καί λαός Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐν ἀγωνιστικῇ ἐτοιμότητι πηλοῦν δοκιμαζομένης Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Τῷ Μακαριώτῳ Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων
καί πάσης τῆς Ἁγίας γῆς κ.κ. Διοδώρῳ τῷ Α'
Εἰς Ἱεροσόλυμα

Μακαριώτατε.

Επὶ τῇ λαμπροφώρῳ καί κοσμοσωτηρίῳ τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσει δέξασθε παρακαλοῦμεν μετὰ τῆς περὶ Ὑμᾶς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος εὐλαβῆ χαίρεσιμόν Πασχάλιον μετὰ αἰσθημάτων ἀγάπης καί ἐκτιμῆσεως ἐπὶ τῇ συντελουμένῃ ὑψηλῇ Ὑμετέρα ἀποστολῇ ἐν τῷ αἰῶνι τοῦτω τῆς γενικῆς ἀποστασίας.

Ἰδιαίτερος τὰ ἀνόσια γεγονότα τῶν ἡμερῶν κατὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ Πατριαρχείου καί τοῦ σεπτιοῦ Ὑμῶν προσώπου κατέθλιψαν ἡμᾶς καί διήγειραν τὴν ἀγανάκτησιν κλήρου καί λαοῦ.

Συνεκίνησε δὲ ἡμᾶς ἡ σθεναρά ἀντίστασις Ὑμῶν καί γενναία ὑπεράσπισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἐγκαυχήματος τούτου τοῦ ὄρ-

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἱεροσολύμων κ.κ. Διόδωρον
GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
P.O. BOX. 19632-633
JERUSALEM - ISRAEL

Καταδικάζομεν μετ' ἀγανακτῆσεως φονικὴν ἐνέργειαν ἐναντίον Ὑμετέρας φίλης γεραρὰς ἐκκλησιαστικῆς κορυφῆς, καί συγχαίρομεν ὅλη ψυχῇ καί καρδίᾳ ἐπὶ τῇ διασώσει ταύτης.

Ὁ Παντοδύναμος διαφυλάττει Ὑμᾶς καί τὰ πανσεβάσμα τῷ Υἱοῦ Του προσκυνήματα μακρὰν παντός κινδύνου καί ἀνάγκην, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀκαιοτομητοῦ Ὁρθοδοξίας καί πατρώας εὐσεβείας.

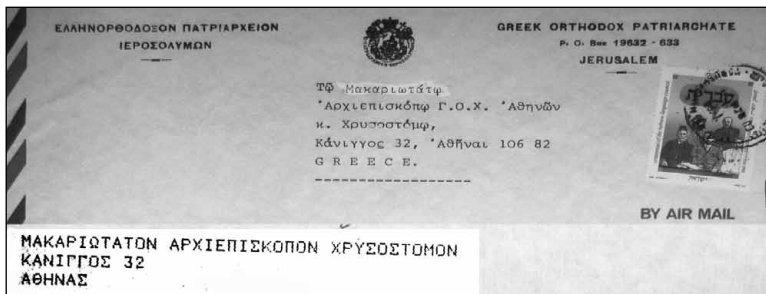
Μετὰ πασχάλιων εὐχῶν ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Ο Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καί Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

θοδόξου Ἑλληνισμοῦ, διό καί συγχαίρομεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καί δηλοῦμεν ἐπ' εὐκαιρία ἀμέριστον τὴν ἡμετέραν συμπάροστασιν εἰς τὴν δοκιμαζομένην Ἀγιοταφικὴν ἀδελφότητα, ἣτις διεξάγει τιτάνειον ἀγῶνα πρὸς διατήρησιν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου χαρακτῆρος τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Ταῦτα δὲ μετὰ τὴν διάθερμον εὐχὴν ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς διατηρῇ Ὑμᾶς εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους ἐν ὑγείᾳ καί νὰ ἐπιβραβεύῃ τοὺς κόπους καί θυσίας Ὑμῶν πρὸς δόξαν Αὐτοῦ καί κατίσχυσιν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως κατὰ πάσης ἐπιβουλής.

Διὰ τὴν Ἱεράν Σύνοδον
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΚΑΙ ἈΛΛΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟ
(Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΑΡ. 833, ΑΤΡ. - ΜΑΪ. 1990)

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ ΗΝΤΛΗΣΑΜΕΝ ΑΝΑΓΝΩΣΑΝΤΕΣ ΥΜΕΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΦΩ ΕΓΚΑΡΔΙΩΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΝΤΕΣ
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΔΕΞΕΘΑΙ ΥΠΕΡ ΕΥΘΔΩΣΕΩΣ ΕΘΝΗΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ
ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Αριθμ. Πρωτ.

337

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Γ.Ο.Χ.
Πειραιῶς κ. Γεροντίῳ, χαίρειν ἐν Κυ-
ρίῳ, ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν Ἀναστάτι.

Παρηγορίαν καὶ δύναμιν ἠντλήσαμεν ἐκ τοῦ μεστοῦ
ἀγάπης καὶ συμπαθείας εὐγενῶς Ἡμῖν ἀποσταλέντος τη-
λεγραφήματος τῆς Ὑμετέρας Πεφιλημένης Ἡμῖν Σεβασμιό-
τητος, μετὰ τὰ λαβόντα χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἀ-
γίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος θλιβερά γεγονότα, εἰς βάρος
τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσο-
λύμων.

Ἡ Ἀγιωτάτη ἡμῶν Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς ἡμέ-
ρας ταύτας ἀντικαλεῖσασα πρὸς τὰς Ἄρχάς καὶ ἔξουσας
τοῦ κόσμου τοῦ αἰῶνος τούτου, κλυδωνιζομένη, ἀλλ' οὐ
καταποντιζομένη, εὐθαρσῶς διεκδικεῖ ἐξ ὀνόματος σύμπαν-
τος τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ Χριστιανικοῦ κόσμου, τὸν σεβα-
σμόν τῶν προνομίων καὶ δικαιωμάτων αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἀ-
γίας Γῆς, οὐσα βεβαία, περὶ τῆς τελικῆς δικαιώσεως τοῦ
ἀγῶνος αὐτῆς, τῆ χάριτι τοῦ Ἀναστάτου Κυρίου.

Ἐγκαρδίως ἐκφράζοντες τῇ Ὑμετέρῃ Σεβασμιότητι
θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐκδηλωθείσῃ συμπαραστάσει
πρὸς τὸ ἀγωνιζόμενον ἡμέτερον Παλαίφατον Πατριαρχεῖον,
ἐξαιτούμεθα περαιτέρω δεεσθαι ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ εὐο-
δόσεως τοῦ ἐπιπόνου ἀγῶνος ἡμῶν καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ἁγῶς Ἀπριλίου ιε'.

ΔΙΟΔΩΡΟΣ Α΄.
Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ Γ.Ο.Χ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟ (Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΑΡ. 834, ΙΟΥΝ. - ΙΟΥΛ. 1990)

Πρέπει βεβαίως νὰ τονίσουμε, ὅτι ἐκείνη ἡ πηγαία ἔκφραση συμπαραστάσεως ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς τὸν Ἱεροσολύμων Διόδωρο εἶχε τὴν ἔννοια τῆς ὑποβοηθήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του σὲ μία ὄντως Ὁρθόδοξη γραμμὴ καὶ πορεία· καὶ ἐπίσης, ἀποτελοῦσε μία εὐγνώμονα ἔνδειξη εὐχαριστίας στὸ γενναῖο «ἄνοιγμα» τοῦ Πατριάρχου δημοσίας ἀναγνωρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικότητος ἡμῶν, σὲ ἐποχὴ τόσο μεγάλης ἀμφισβητήσεως καὶ πολεμικῆς ἐναντίον μας ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτες τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐρύτερα. Δὲν σήμαινε ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ τὴν πλήρη ἀλληλο-αναγνώρισή μας - ἡμῶν καὶ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν - ὡς κοινωνικῶν, οὔτε ἀποτελοῦσε τὴν ἄμεση ἢ ἔμμεση παροχὴ ἀδείας γιὰ τὴν ὅποιαδήποτε εἶδους εὐχαριστιακὴ κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Διότι, συνέβη ἠθελημένα καὶ αὐτὴ ἡ παραποίηση, καὶ κάποιοι ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἀμερικὴ (Παΐσιος καὶ Βικέντιος), διακρινόμενοι γιὰ τὴν ἐλαφρότητά τους καὶ γιὰ τὴν διάθεση εἰσόδου τους στὴν «ἐπίσημη» καὶ «ἀναγνωρισμένη» ὀρθοδοξία, προέβησαν ἀφ' ἑαυτῶν, χωρὶς καμμία σχετικὴ Συνοδικὴ ἄδεια καὶ ἀπόφαση, στὴν μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου καὶ στὴν διάδοσιν ὅτι ἀποτελοῦν τμῆμα (ἢ ἐξαρχία;) τοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἀμερικὴ ἢ (καὶ) στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐν λόγῳ ἐκτροπὴ ἀντιμετωπίσθηκε²⁷ μετὰ λίγη πάροδο χρόνου, τὴν

27. Καὶ βέβαια δὲν ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, ὅταν ἀκόμη καὶ κάτω ἀπὸ ἄλλες συνθήκες, σὲ ἄλλες ἐποχές, πρὶν ἀπὸ τρεῖς τουλάχιστον δεκαετίες, ἦτοι ὅταν στὰ μέσα τοῦ '60 ἐπιφανὴς Κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπετόλμησε νὰ ἱεροπρακτῆσιν στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ ὅτι μὲ τὸν τρόπο ἐκεῖνο «ἀνύψωνε» τὴν διωκομένη στὴν Ἑλλάδα Ἐκκλησία μας στὰ μάτια τῶν ἐπιβούλων της, τοῦ ἐπεβλήθη ἀπὸ τὴν τότε τετραμελῆ Ἱερὰ Σύνοδόν μας (ὑπὸ τῶν Σεβ. Ἐπισκόπων Γαρδικίου Αὐξεντίου, Μαγνησίας Χρυσοστόμου, Σαλαμίνοιο Γερωντίου καὶ Διαυλείας Ἀκακίου) τὸ ἐπιτίμιο τῆς ἀργίας ἀπὸ κάθε ἱεροπραξία ἐπὶ κάποιον χρονικὸ διάστημα.

ἐποχὴ ἐκεῖνη, ἐφ' ὅσον οἱ προαναφερθέντες ἐπίσκοποι, μαζί καὶ με ἄλλους ἀτάκτους καὶ προβληματικούς, προξένησαν σχίσμα καὶ ἐξέπεσαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πάντως, γιὰ νὰ ἐπανεέλθουμε στὸ θέμα μας, κατὰ μαρτυρία πολλῶν Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν μας, ὁ Πατριάρχης Διόδωρος πάντοτε μᾶς ὑποστήριξε καὶ μᾶς ἐπαινοῦσε. Ὁ Κληρικός μας Αἰδ. π. Νικόλαος Δημαρᾶς ἀναφέρει, πὼς ὅταν ἦταν ἀκόμη με τὸ Νέο Ἡμερολόγιο καὶ εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸν Πατριάρχη, μαζί με ἄλλους προσκυνητὲς ἀπὸ τὸ Αἴγιο καὶ τὴν Γερμανία, τὸν ἐρώτησε ἂν μποροῦν οἱ πιστοὶ νὰ πηγαίνουν στὶς Ἐκκλησίες τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, γιὰ νὰ λάβει τὴν ἐξῆς ἀπάντηση ἀπὸ τὰ πατριαρχικὰ χεῖλη: «οἱ Παλαιοημερολογῖτες εἶναι οἱ μόνοι Ὀρθόδοξοι, παιδί μου». Ἀπέτρεψε δὲ τοὺς πιστοὺς νὰ πηγαίνουν σὲ Ναοὺς ποὺ λειτουργοῦσαν Οἰκουμενιστές, λέγοντάς τους: «Νὰ μὴ πηγαίνετε καθόλου ἐκεῖ». Καὶ ἕτερος Κληρικός μας, ὁ Ἱερομ. π. Πατάπιος Ἀργυρός, θυμᾶται πὼς ὅταν, στὰ προσκυνήματα στοὺς Ἁγίους Τόπους, συναντοῦσαν οἱ πιστοὶ μας τὸν Πατριάρχη καὶ τοῦ ἔλεγαν ὅτι εἶναι με τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο, τοὺς ἔλεγε: «Ἐσεῖς εἴσαστε δύο φορὲς εὐλογημένοι!».

Οἱ Οἰκουμενιστὲς τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, προσπάθησαν καὶ ἐν πολλοῖς πέτυχαν τὸν περιορισμὸ τοῦ Πατριάρχου Διοδώρου, μέσῳ καὶ τῆς λεγομένης «Μεῖζονος καὶ Ὑπερτελοῦς Συνόδου» τους στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν Ἰούλιο τοῦ 1993, ἐξ αἰτίας τοῦ θέματος τῶν Μετοχιῶν τῶν Ἱεροσολύμων στὴν Αὐστραλία, στὴν πραγματικότητα ὅμως γιὰ τὴν σθεναρὴ του στάση ἐναντίον τῆς ἐξυφαινομένης τότε ψευδενώσεως με τοὺς Ἀντιχαλκηδονίους καὶ γενικὰ γιὰ τὴν δυναμικὴ του ἀντίδραση στὴν ἐπέλαση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως καὶ γιὰ τὴν ἀνοικτὴ ἐπικοινωνία του ἀποδοχῆς καὶ ἐπαίνου τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων²⁸. Ἄλλω-

28. Βλ. Ἀ.Δ. Δελήμπαση, Ἀναίρεσις Ἀντικανονικῆς «Ἀποφάσεως» - Ἀντίκρουσις τῆς Ἀντικανονικῆς «Ἀποφάσεως» τῆς Ληστρικῆς «Συνόδου» τοῦ Φαναρίου τῆς 30-31/7/1993, Ἀθῆναι 1993, σ.σ. 46.

στε, καὶ μετὰ τὴν λεγομένη «Πανορθόδοξη Σύναξη Προκαθημένων» τοῦ Φαναρίου τοῦ Μαρτίου 1992, ὁ Πατριάρχης Διόδωρος εἶχε ἐκδόσει χωριστὴ τοποθέτησή του, ὅπου ἐνέμενε στὶς ἀπόψεις του ὑπὲρ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων.

Κάποιοι σεβάσιμοι Πατέρες τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ Ἡγούμενος τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμ. π. Σεραφεῖμ († 2002), ἦταν ὡς γνωστὸν ὑπερασπιστὲς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ ἐνθερμοὶ φίλοι τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Διοδώρου, καὶ τὶς ἐξελίξεις ποῦ ἀκολούθησαν, ἐρχόμαστε στὸ σήμερα ὅπου ὑπάρχουν δύο Πατριάρχες Ἱεροσολύμων, ἓνας θεωρούμενος ὡς δῆθεν «κανονικός», ὁ Θεόφιλος - ἂν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ κανονικός κάποιος ποῦ εἶναι Οἰκουμενιστής, καὶ ἓνας ἔγκλειστος, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐκδηλωθεῖ ἐγγράφως ὡς ἐνάντιος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ φίλα διακείμενος στοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, καίτοι δὲν ἔχει ἀνοικτὰ συνταχθεῖ μὲ τὸ μέρος τους, παρὰ τὶς εὐκαιρίες ποῦ τοῦ ἐδόθησαν πρὸς τοῦτο τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια. Μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο πάντως θὰ ἀσχοληθεῖ ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος. Ἐδῶ θὰ ἀρκεστοῦμε μόνον στὴν δημοσίευση τοῦ *Διαγγέλματος κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ* τοῦ πατριάρχου Εἰρηναίου, μὲ τὴν εὐχὴ τὰ ὅσα γράφει, νὰ τὰ τηρήσει στὴν πράξη ἐναντι ὅσων ἐκτρέπονται συνεχῶς καὶ ἐξακολουθητικῶς, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν Ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμβαρίου τῆς Κρήτης τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016, ὥστε νὰ συγκαταλεχθεῖ μὲ τοὺς ὄντως Ὁρθοδόξους στὶς πονηρὲς ἡμέρες τῆς ἀποστασίας, τὶς ὁποῖες διερχόμαστε:

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

GREEK ORTHODOX PATRIARCHATE
JERUSALEM

Ἀριθμ. Πρωτ. 86

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡ Μετριότης ἡμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τὸ Ἡμέτερον Ποίμνιον καὶ πρὸς ἅπαν τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς ἀνά τὴν Οἰκουμένην Ὁρθοδοξίαν, τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς ἡμῶν Ἁγιοταφίτας πατέρας.

Βασιζόμενος εἰς τὸ ὅτι ἡ βιαία ἡμῶν ἐκθρόνισις καὶ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τὸ 2005 συνέβη ἀντικανονικῶς καὶ παρανόμως, δηλώνομεν ὅτι παραμένομεν ὁ μόνος ἐν ἰσχύει καὶ ἀληθείᾳ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων.

Καθὼς τὴν Ἡμετέραν Μετριότητα κατηγοροῦν δι' αἵρεσιν, οἰκουμενισμόν, σχίσμα, θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ δεῖξωμε τὸ γενικῶς γνωστὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γεγονός· Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων ἐδέχθη ἡρέμως ἀπάσας τὰς προσβολάς, ἀλλὰ ὅτε τοῦ εἶπον, ὅτι εἶναι αἰρετικός, ἀντεῖπε λέγων· «Ἐκεῖνας μὲν τὰς προσβολάς ἐδέχθη, διότι εἶναι ὄφελος εἰς τὴν ψυχὴν μου, τὸ δὲ αἰρετικός εἶναι χωρισμός ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐδέχθη». Οὕτως ἔπραττον οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν, οὕτω διδάσκει ἡμᾶς πράττειν ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία.

Ὅθεν θεωροῦμεν χρέος ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν τὰ κάτωθι:

1. Ἡ Μετριότης ἡμῶν οὐδέποτε ἦτο ἢ εἶναι αἰρετικός ἢ οἰκουμενιστής· Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ψηφιδωτόν, συντεταγμένον ἀπὸ αἵρέσεις καὶ σχίσματα· Ὁ οἰκουμενισμός εἶναι αἵρεσις.

Εἶναι ἡ πλήρης συνάθροισις πασῶν τῶν αἱρέσεων καὶ διαστροφῶν τῆς πίστεως, καθὼς ὁ οἰκουμενισμὸς συνάγει καὶ ἐνώνει εἰς ἓνα κόλπον πάντας, ἀπὸ τοὺς ἐν ἀλήθειᾳ ἐστῶτας ἕως τῶν αἱρετικῶν, προσαρτεῖ ἑαυτῷ τοὺς πρὸ πολλοῦ ἐκπεσόντας καὶ διεστραφέντας ἐν τῇ πίστει τῶν σχισματικῶν καὶ ἀκόμη καὶ ἄλλοπίστους. Καὶ ταῦτα, χωρὶς νὰ συζητῆται τὸ θέμα τῆς μετανοίας, ἀλλὰ πάντες ἀναγνωρίζονται ὡς ὁμότιμοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ποῦ εἰς τὴν ἀσεβῆ ταύτην παραसυναγωγὴν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Εἶναι δυνατόν εἰς τὸ ἴδιον δένδρον νὰ μεγαλῶνουν καρποὶ βρώσιμοι καὶ καρποὶ δηλητηριώδεις; Καρποὶ γλυκεῖς καὶ καρποὶ πικροί; Ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησία δὲν εἶναι ζῶσα ἀλλὰ νεκρά, καθὼς τὸ ἐν αὐτῇ ψεῦδος σκοτάνει ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν.

2. Ἡ Μετριότης Ἡμῶν δὲν εἰσήγαγεν ἐκ δευτέρου τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι οἰκουμενιστικὴ παραसυναγωγὴ.

Συμφωνῶ πλήρως καὶ παντοῖῳ τρόπῳ ὑπεστήριζον καὶ ὑποστηρίζω τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Διοδώρου, ὁ ὁποῖος τὸ 1979 ἐξήγαγεν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκ τοῦ ΠΣΕ.

Ἡ θεωρία τῶν κλάδων, ἐμφυτευμένη καὶ ἀναγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἶναι ἀβάσιμος, διότι αἱ ἀποχωρισθεῖσαι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν κοινότητες δὲν εἶναι ζωντανοὶ κλάδοι, ἀλλ' ἐκспаθέντες καὶ ἀποξηραίνόμενοι «ἐὰν μὴ τις μένη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσιν καὶ καίεται» (Ἰωάν. 15, 6)

3. Σχετικῶς μὲ τὴν ἐτοιμαζομένην διὰ τὸ ἔτος 2016 Πανορθόδοξον Σύνοδον.

Ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐτοιμάζει, ὁμοῦ μετὰ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, Πανορθόδοξον Σύνοδον, ἵνα τεθοῦν ἐν αὐτῇ δήθεν ἄλλα ζητήματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὅμως, πρῶτον, ἡ πλειονότης τῶν ἐτοιμαζομένων γιὰ τὴν ἀτζέντα ζητημάτων ἔχουν ἤδη λυθεῖ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς σχέσεως πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, τῆς νηστείας, τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὀρθοδόξου βαπτίσματος, τοῦ γάμου κ.λ. Ὅθεν μέγας εἶναι ὁ κίνδυνος, ὅτι εἰς τὴν Σύνοδον ταύτην ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ

προδοτική ἀναθεώρησις τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καί ἀνθρωπολογίας. Δεύτερον, ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καί οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παραγνορίζουν πλήρως τὸ γεγονός τοῦ γενομένου κατ' ἐμοῦ τὸ 2005 Οἰκουμηνικοῦ Ἐγκλήματος. Ἡ μήπως καθυσάχασαν τὴν συνείδησιν αὐτῶν, νομίζοντες ὅτι αὐτοβούλως «ἐνεκλείσθη», ἀπαιτῶν καί ἐπαιτῶν τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου θέσιν;

Ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, «ἐστός ἐν τόπῳ ἁγίῳ», ἦναψε τὸ Σχίσμα εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν Ἁγίας Σιών, ἐξ ἧς ἐλαμψεν ἡ Ἀλήθεια καί τὸ Φῶς ἐν τῷ Κόσμῳ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον συνεργεῖ μόνον τοῖς ἐστόσιν ἐν ἀληθείᾳ ὀρθοδόξοις χριστιανοῖς. Οὐ δύναται συνεργεῖν εἰς ἔργα ἄδικα. Ὅθεν ἡ παραγνώρισις ὑπὸ τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τοῦ ἀλύτου προβλήματος τῆς ἀντικανονικῆς ἐκτοπίσεως τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος ἐκ τοῦ θρόνου καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν Θεοπνευστίαν τῆς ἐπικειμένης Συνόδου, καί εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην θά εἶναι ἄνευ χάριτος καί ἀθεάρεστος.

Ὅσον ποτέ, εἰς τὸ παρὸν μοιραῖον στάδιον, οἱ ὑπὸ Θεοῦ καθιστάμενοι καί κεκλημένοι εἰς τὴν διαφύλαξιν τῆς πίστεως Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπίσκοποι, πρέπει νά πάρουν ὁμολογητικὴν στάσιν τῶν ἁγίων πατέρων, τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκ τῶν ἐμπορευομένων Ταύτην καί εἰσαγομένων Αὐτὴν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐαρεστήσεως τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν κακῷ κειμένῳ.

Σωθῆναι δύναται κανεῖς μόνον ἐπιστρέφων εἰς τὸν Θεάνθρωπον διὰ τῆς ὀλοκάρδου καί ὀλοπλεύρου μετανοίας καί ἀσπασμοῦ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν Ἁγίων Οἰκουμηνικῶν Συνόδων.

Ἡ πατρικὴ Ἡμῶν καρδιά οὐκέτι φέρει θεωρεῖν τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, αἰμορραγοῦν ἐξ αἰτίας παραβατῶν καί ἀποστατῶν, καί καλεῖ, καί παρακαλεῖ, πάντα τὰ μέλη τῆς Σιωνίτιδος Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν καί ἀπάσης τῆς Ὀρθοδοξίας, καθὼς καί πάντας τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, ὅπως ἔλθουν καί συμβάλουν μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης, εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν τοῦ Ἡμετέρου Πατριαρχείου, ἵνα, ἐξελθόντος τοῦ Σατανᾶ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ ἐκ τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ, κοινωνήσωμεν μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ καταστάσεως τοιαύτης

καταστάσης τῶν Μητρῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆ Ἀληθείᾳ, εἰς δόξαν τῆς πίστεως, εἰς δόξαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐπιδαυλεύοντες τὴν εὐλογίαν Ἡμῶν, ἀναμένομεν πάντα κυρηναϊκὸν κόπον, εὐχόμενοι, ὅπως ὁ Ζωοδότης Κύριος καταυγάσῃ πάντας τῷ Φωτὶ τοῦ ἀνεσπέρου Αὐτοῦ Φατός.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ βιε' Ἰουνίου κ'

Ο ΥΜΕΤΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΣΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ Α'

Ἐπίλογος

Ἀπὸ τὴν παράθεση ὅλων τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ σχέση τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων εἶχε διάφορες διακυμάνσεις. Ἐεκίνησε μὲ θετικὴ προοπτικὴ, στὴν πορεία προέκυψαν ἀπογοητεύσεις λόγω τῆς μὴ συνεποῦς στάσεως τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, καὶ ὑπῆρξε μία ἐντυπωσιακὴ ἀντι-οικουμενιστικὴ πρωτοβουλία ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Πατριάρχη Διόδωρο, ποῦ μᾶς ἔφερε σὲ ἀρκετὴ ἐγγύτητα, τὴν ὁποία φαίνεται νὰ συμμερίζεται ἔν τινι μέτρῳ καὶ ὁ ἐκθρονισμένος Πατριάρχης Εἰρηναῖος. Εἶθε, μὲ τὴν χάρι τῶν Παναγίου Τάφου, νὰ υπάρξει μία ἔμπρακτα Ὁρθόδοξη γραμμὴ καὶ ὁμολογία ἀπὸ τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία νὰ ἀποτελέσει σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ ὅλους τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους στὸν καλὸν Ἀγῶνα τῆς Πίστεως, πρὸς κατίσχυσιν τῆς Ἀληθείας!

† Ε.Γ.Κ. – Ν.Μ.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΗΜΟΝΗΣ (1875-1961)

Ὁ μακαριστὸς Ἀρχιμανδρίτης Εὐγένιος Λημόνης¹ τοῦ Παντελεήμονος, κατὰ κόσμον Εὐάγγελος, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1875 στὴν Χότσιστα² Κορυτσᾶς τῆς Βορείου Ἡπείρου. Ἦταν ἀπόφοιτος Σχολαρχείου καὶ ὑπηρετήσε ὡς δημοδιδάσκαλος στὸ χωριό του, ἐνῶ ἦταν ἄριστος γνώστης καὶ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

Εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στὴν Παναγία μας καί, ὅπως θὰ δοῦμε, σχεδὸν ὅλα τὰ γεγονότα τοῦ βίου του ἦταν συνδεδεμένα μὲ τὸ πρόσωπό Της. Διηγεῖται ὁ μακαριστὸς Γέροντας Χρῦσανθος Βρέτταρος, ὁ ὁποῖος γνώρισε καὶ τιμοῦσε ἰδιαιτέρως τὸν πατᾶ Εὐγένιο τὰ ἐξῆς: «Εἰς μίαν Σχολὴν τῆς Βορείου Ἡπείρου, ὅπου ἦτο καθηγητής, ἠθέλησεν ὁ Τοῦρκος κατακτητὴς νὰ θέσῃ πῦρ καὶ νὰ τὴν κατακαύσῃ κατόπιν ὑποδείξεως τῶν

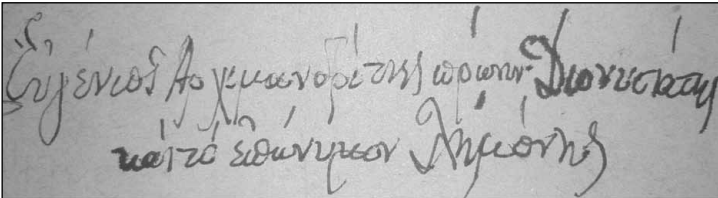
1. Εἶναι γνωστότερος ὡς Λεμονῆς, ἂν καὶ τὸ ἐπώνυμό του, ὅπως ὁ ἴδιος ὑπογράφει, εἶναι Λημόνης.

2. Κωμόπολη πλησίον τῶν σημερινῶν ἑλληνο-αλβανικῶν συνόρων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς τότε ἀριθμοῦσε περὶ τοὺς 2000 κατοίκους, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 1600 περίπου ἦταν Ρῶμοι (Ἑλληνες καὶ Ἄλβανοι Ὀρθόδοξοι) καὶ οἱ ὑπόλοιποι Μωαμεθανοί.

Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ (ΧΟΤΣΙΣΤΑ ΚΟΡΥΤΣΑΣ)

Τουρκαλθανῶν. Οἱ Ὀρθόδοξοι Ἄλβανοι τὸ ἐφάνέρωσαν εἰς τὸν Εὐάγγελον, ὁ ὁποῖος ἀπήντησεν: “Ἐχομεν πίστιν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ ἡ Παναγία θὰ μᾶς σκεπάσῃ”. Ὅταν οἱ Τοῦρκοι ἀπεφάσισαν νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Σχολὴν διὰ νὰ τὴν κάψουν, εἶδον ἔμπροσθέν των ἓν ὄρος, τὸ ὁποῖον διεπέρασαν, χωρὶς νὰ ἐννοήσουν τὴν ὑπαρξίν τῆς Σχολῆς, καὶ οὕτως ἔφυγαν ἄπρακτοι. Ἐρωτηθεὶς ὁ Εὐάγγελος, πῶς διεφυλάχθη αὐτὸς καὶ ἡ Σχολὴ ἀβλαβεῖς, ἔλεγεν εἰς ὅλους, ὅτι ἐδιάβαζε τοὺς Χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας καὶ ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγινε τεῖχος καὶ σκέπη καὶ δὲν ἐκάη ἡ Σχολὴ ἀπὸ τὸν κατακτητὴν»³.

ΙΔΙΟΧΕΙΡΗ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΕ ΕΓΓΡΑΦΟ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΜΑΣ

³ Ἱερομονάχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, Γεροντικαὶ ἐνθυμήσεις καὶ διηγήσεις, ἔκδ. Ἱ.Μ. Παναγίας Ὁδηγητρίας, Μῶλος Λοκρίδος, 2011, σελ. 282.

Ὁ π. Εὐγένιος ἐπισκέφθηκε γιὰ πρώτη φορά τὸ Ἅγιον Ὅρος τὸ ἔτος 1902 μὲ σκοπὸ νὰ μονάσει, ἀλλὰ τελικῶς ἐπέστρεψε στοὺς ἔχοντας ἀνάγκη γονεῖς του μέχρι τὸ 1909, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνετάχθη στὸ δυναμικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου. Ἐκάρη Μοναχὸς καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ὑπακοή του καὶ τὴν μοναχική του ἀκρίβεια. Τὸ μέγα Μυστήριό τῆς Ἱερωσύνης ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Νύσσης Παῖσιο Παπαπαϊσίου († 1924) στίς 28 Ἰουνίου 1917⁴, στὴν ὥριμη ἡλικία τῶν 42 ἐτῶν.

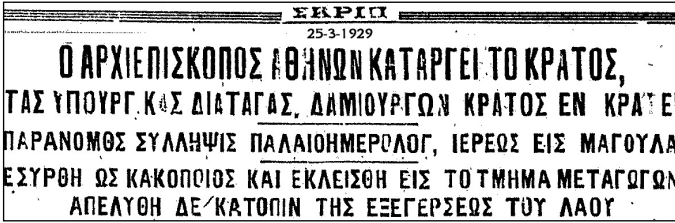
Στὰ τέλη τοῦ 1927, ὁ παπᾶ Εὐγένιος μαζί μὲ ἄλλους Ἀγιορεῖτες Πατέρες, βγῆκε στὸν κόσμο γιὰ νὰ στηρίξει τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου καὶ τίθεται στὴν διάθεση τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος των Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία τὸν στέλνει ὅπου ὑπάρχει ποιμαντικὴ ἀνάγκη.

Σὲ μία ἀπὸ τίς ἀποστολές αὐτὲς γίνεται καὶ ἡ πρώτη του σύλληψη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία μετὰ ἀπὸ ἐνέργειες τοῦ Καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδόπουλου. Συγκεκριμένα, στίς 10/23 Μαρτίου 1929, ἡμέρα Σάββατο τῆς Α΄ ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν (Ἀνάμνηση τοῦ διὰ Κολλύβων Θαύματος τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου), ὁ π. Εὐγένιος ἐστάλη ἀπὸ τὴν Κοινότητα στὴν Μαγούλα Ἐλευσίνας τῇ αἰτήσει τῶν ἐκεῖ Γνησίων Ὁρθοδόξων. Ἡ Ἀστυνομία τὸν συνέλαβε κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ ὁ λαὸς τῆς Μαγούλας κατέρχεται στὴν Ἀθήνα καὶ μαζί μὲ Ἀθηναίους καὶ Πειραιῶτες πιστοὺς, τοὺς ὁποίους ξεσήκωσαν οἱ Ἀγιορεῖτες Ἱερομόναχοι Παρθένιος Σκουρλῆς καὶ Γεδεὼν Πάσιος⁵, κατάρρασαν τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ πατρὸς Εὐγενίου.

Παρόλα αὐτά, κάποια ἄλλη στιγμή, δὲν γλύτωσε τὴν φυλάκιση. Καταγράφουν τὰ ἱστορικὰ «ΠΑΤΡΙΑ» τὰ

4. Βλ. χειρόγραφο «ΜΗΤΡΩΟΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ Γ.Ο.Χ.» (Α.Α. 65), ποὺ φυλάσσεται στὸ Ἀρχεῖο τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου μας.

5. Βλ. περιοδικὸ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» (Ἰαν.-Μαρ. 1978), σελ. 15.

έξις: «Μιά άλλη φορά πάλι, λειτουργούσε [ό π. Γεράσιμος Διονυσιάτης] στο Ναό του Άγιου Γεωργίου, στο Βεσνίκο (Άγιον Πνεύμα Σερρών) της Μακεδονίας. Τόν συλλαμβάνουν και τότε τόν οδηγούν στο κρατητήριο του Άγιου Όρους, τὸ Πειθαρχικό. Μόλις μπαίνει μέσα, κάποιος γνωστός τὸν ὑποδέχεται καλωσορίζοντάς τον:

- Τί κάνεις π. Γεράσιμε; Δὲν μὲ γνωρίζεις; Εἶμαι ὁ π. Εὐγένιος.

Φοροῦσε παπαδίστικο καλυμαύχι καὶ ὄχι τὸ καλογερικὸ Ἀγιορείτικο σκουφί, ὅπως συνήθιζε, γι' αὐτὸ καὶ ὁ πατὴρ Γεράσιμος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Αὐθόρμητα ἀγκαλιάστηκαν καὶ ἔδωσαν τὸν ἀσπασμὸ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος. Εὐρίσκοντο καὶ οἱ δύο στὴν ἴδια φυλακὴ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο»⁶.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1929 συνέβη ἡ θεραπεία τοῦ τριετοῦς Ἰωάννου Σπυριδωνάκου, τὴν ὁποία κατέγραψαν καὶ οἱ ἔφημερίδες⁷. Τὸν μικρὸ Ἰωάννη, ἑτοιμοθάνατο καὶ μὲ κατεστραμμένο πνεύμονα, ἔφεραν οἱ γονεῖς του στὸν Ἱερὸ Ναῖσκο τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸν Πειραιᾶ, στὸν ὁποῖο μόλις εἶχε τοποθετηθεῖ Ἐφημέριος ὁ π. Εὐγένιος, νὰ παρακαλέσουν τὴν Παναγία γιὰ τὴν θεραπεία του. Ὁ π. Εὐγένιος σταύρωσε τὸ παιδὶ μὲ τὴν ἁγία Λαβίδα καὶ τὸ παιδὶ θεραπεύτηκε μὲ τὴν χάρη τῆς Παναγίας μας⁸.

6. Περιοδικὸ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» (Ἰαν.-Μαρ. 1977), σελ. 24.

7. Βλ. ἔφημερίδα «ΣΚΡΗΠ» (22-5-1929).

8. Δεπτομέρειες τοῦ θαύματος στὸ ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ, τ. 4 / Ἔτους 2016, σελ. 29-31.

Ὁ π. Εὐγένιος, ὅταν εἶχε πρωτοδεῖ τὸ μικρὸ Ἐκκλησίακι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, εἶχε πεῖ τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εὗρηκε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μίαν ἐκκλησίαν μικρὴν (παραγκούλα) καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκήρυξε τὴν ἀγίαν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ἔτσι σήμερα εἴμεθα Ὀρθόδοξοι. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σπηλιά, ὅπου εἶναι ἐκκλησία τῆς Παναγίας Ζωοδόχου Πηγῆς... θὰ κηρυχθῆ ἡ ἀγία μας Ὀρθοδοξία εἰς ὅλον τὸν κόσμον»⁹.

Περὶ τὸ 1930 ἦλθε στὴν Ἀθήνα ἐξ Ἀμερικῆς ὁ π. Ἰωακείμ ὁ Μακρυγένης¹⁰ καὶ ἐντάχθηκε στὸν Ἱερό Ἀγῶνα. Ὁ Γέροντας Χρυσάνθος θυμᾶται: «Συνεδέθη ὁ παπᾶ Ἰωακείμ μὲ τοὺς Ἱερεῖς τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν τοὺς οἴκους, ὅπου παρέμενον, καὶ νὰ ἐνοικιάσουν ἓνα μεγάλο διώροφον ἢ τριώροφον οἶκημα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἄνδρες μεσήλικες ποθοῦντες τὴν Μοναχικὴν Πολιτείαν. Νὰ ἔχουν αὐτοκίνητον καὶ τηλέφωνον διὰ τὰς ἀνάγκας των καὶ ἐφημερεύοντα Πνευματικὸν διὰ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τῶν πιστῶν. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὴν τὴν συμβουλήν του δὲν τὴν ἐδέχθησαν οἱ Ἄγιορεῖται Ἱερεῖς, πλὴν ἐνός, τοῦ ἀκτῆμονος καὶ ἀφράγκου παπᾶ Εὐγενίου τοῦ Διονυσιάτου»¹¹.

Δυστυχῶς, τὸν παπᾶ Εὐγένιο τὸν πολέμησαν πλὴν τῶν Καινοτόμων, ἀκόμη καὶ συναγωνιστῆς του, καὶ συγκεκριμένα κάποιοι Ἄγιορεῖτες ἀπὸ τοῦ 1933 -τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εὐρίσκονται ἀργότερα στὸ ἀπαράδεκτο κείμενο τῆς ἀποκηρύξεως («ἀναθεματισμοῦ») τοῦ Ἁγίου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου τὸ 1937, ὅταν αὐτοὶ ἀκολούθησαν τὸν Βρεσθένης Ματθαῖο στὴν πτώση του στὸ Σχί-

9. Ἱερομονάχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, ὁ.π., σελ. 35.

10. Περὶ τῆς μορφῆς του βλ. Ἀρχιμ. Χερουβεῖμ, Σύγχρονες Ἀγιορείτικες Μορφές, τ. 1, Ἰωακείμ Ἀγιαννανίτης, ἔκδ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς, 1983.

11. Ἱερομονάχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, ὁ.π., σελ. 236.

σμα. Συγκεκριμένα, οί Αγιορείτες αὐτοὶ κατηγοροῦσαν τὸν πατᾶ Εὐγένιο ὡς «προδότην τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος» ἐπειδὴ μνημόνευε «ὕπερ πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων»¹²! Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιοκτήτρια τῆς οἰκίας πού ἔμενε τὸν στενοχώρησε, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖ, διότι αὐτὴ ἤθελε νὰ κτίσει γυναικεῖο Μοναστήρι καὶ νὰ τὸν ἔχει ὡς Γέροντά της, ἐνῶ ὁ πατᾶ Εὐγένιος πρὸς τιμὴν τοῦ τῆς ἔλεγε: «Ἐγὼ δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, διὰ νὰ κάνω γυναικεῖα Μοναστήρια».

Ὁ π. Εὐγένιος διακρίθηκε καὶ ὡς ἐκδότης, κυρίως Οἰκῶν καὶ Χαιρετισμῶν, στοὺς ὁποίους εἶχε ἰδιαιτέρη προτίμηση. Ἦταν λεπτολόγος στὴ χρήση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, καὶ κατέλιπε σχετικὰ ἄρθρα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα διασώθηκαν, ἂν καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι εἶχε καὶ κάποιες ἰδιάζουσες ἀπόψεις σὲ θέματα ἀποδόσεως ὑμνογραφικῶν κειμένων, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦσαν ἐνίοτε ἀκόμη καὶ κάποιες παρεξηγήσεις.

Ἀφιλοχρήματος καὶ ὑπερβολικὰ ἀκτήμων, ἔζησε πάντοτε ὡς φιλοξενούμενος. Ἡ ἀσκητικότητά του θύμιζε τοὺς παλαιούς Πατέρες. Κοιμόταν ἐλάχιστα καὶ ποτὲ σὲ κρεβάτι, ἀλλὰ σὲ κάθισμα, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ράχη του εἶχε κυρτώσει. Πέρασε τὸν βίον του μὲ ἠθελημένη κακοπάθεια, χωρὶς θέρμανση στὸ κρῦο καὶ μὲ φοβερὴ ἄσκηση. Μέσα ἀπὸ τὰ πτωχικὰ καὶ φθαρμένα ράσα του φοροῦσε βαρεῖα σίδερα, ποὺ τοῦ εἶχαν «φάει» τὶς σάρκες. Ἀπὸ τὶς πορεῖες καὶ τὴν ὀρθοστασία εἶχαν σαπίσει τὰ πόδια του, ἀλλὰ δὲν μύριζαν ἄσχημα! Ὁ Γέρον Χρῦσανθος μὲ δέος ἀναφέρει γιὰ τὸν ὀσιώτατο παπᾶ Εὐγένιο πὼς «οἱ πόδες του ἐσάπησαν καὶ πίπτοντες οἱ σκώληκες ἀπὸ τῶν ποδῶν του, τοὺς ἐλάμβανε καὶ τοὺς ἔθετεν ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς, διὰ νὰ μὴ ὑστερηθῇ τὸ σῶμα του τὸ μαρτύριον τῶν δριμυτάτων πόνων»¹³!...

Ἐτρωγε ἐλάχιστα. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Διονυσίου Γέρον Γαβριήλ († 1983), ὁ μακαριστὸς παπᾶ Εὐγένιος ὑπῆρξε «νηστευτῆς αὐστηρὸς, ἢ μᾶλλον τρεφόμενος ἐκ τῆς θείας Εὐχαριστίας, τῶν καθ' ἡμέραν Λειτουργιῶν του»¹⁴. Παρόλα αὐτὰ ὅταν τὸν καλοῦσαν σὲ σπίτια καὶ τοῦ πρόσφεραν φαγητὸ ἔτρωγε πολὺ λίγο, γιὰ νὰ πολεμήσει τοὺς λογισμοὺς ὑπερηφανείας. Ὅσα χρήματα τοῦ ἔδιναν τὰ μοίραζε ἀμέσως. Μάλιστα, γιὰ νὰ κρύπτει ἐπιμελῶς τὴν ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης του, τὸν ἄκουγαν κάποιες φορὲς νὰ μαλώνει μὲ τὰ παιδιὰ, ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν προσχηματικὸ προκειμένου μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἀποκρύπτει τὴν ἐλεημοσύνη, ποὺ προηγουμένως τὰ ἔδινε, γιὰ τὶς πτωχὰς οἰκογένειές τους.

Ὅποτε τὸν καλοῦσαν καὶ διάβαζε ἐξορκισμοὺς, ἀποχωροῦσε γρήγορα γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐπαινέσουν, διότι τὰ δαιμόνια

12. Βλ. Ἀγαθαγγέλου Κολέτσα, Διὰ νὰ γνωσθῇ ἡ πραγματικότης, Ἀθήναι, 1933, σελ. 12.

13. Ἱερομονάχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, ὁ.π., σελ. 236-237.

14. Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη, ἔτος ΚΖ' [1962], σελ. 58.

ἔφευγαν λέγοντας: «Ἡ ταπείνωσή σου, παπᾶ Εὐγένιε, μᾶς ἐδίωξε»! Ὁ Γέρων Χρῦσανθος ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικό: «Μίαν ἡμέραν, τὴν ὥραν ὅπου ἐλειτούργει, ἦτο εἰς δαιμονισμένος, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ ἐφώναζε, ὥστε οἱ ψάλλται ἔφυγον. Τότε μὲ παρεκάλεσεν ὁ παπᾶ Εὐγένιος νὰ ψάλω. Ἔψαλα εἰς τὸν ἀριστερὸν χορὸν, ἐνῶ ὁ δαίμων ἐστρίγγλιζεν. Ἐγὼ ἔψαλλον μὲ ἡρεμίαν, ὁ δὲ παπᾶ Εὐγένιος ἦτο εἰς τὴν θεωρίαν τῆς θείας Μυσταγωγίας, καὶ ὁ δαίμων μετ' ὀλίγον ἔφυγεν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον»¹⁵.

Πολλές φορές, ὅταν λειτουργοῦσε, τὸν ἔβλεπαν νὰ μὴν πατάει στὴν γῆ. Λειτουργοῦσε καὶ σὲ κάποιο Ἐκκλησάκι ἀφιερωμένο στὴν Παναγία μας στὴν ταρατσα κάποιας μεγάλης οἰκίας στὸν Πειραιᾶ, ὅπου συγκεντρώνονταν κάποιοι πιστοὶ οἰκογενειακῶς ἀκόμη καὶ στὰ δύσκολα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Σὲ μία τέτοια περίπτωση, ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἔβαλε τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ τὸ παραπόρτι τοῦ ἱεροῦ Βήματος καὶ κοίταξε μέσα ἐκπληκτο τὸν λειτουργὸ π. Εὐγένιο νὰ υπερίπταται τοῦ ἐδάφους μεταρσιωμένος ὅλος στὴν λειτουργικὴ προσευχή του!...

Κατὰ τὴν Κατοχή, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα στὰ χρόνια τοῦ φοβεροῦ διωγμοῦ ἐπὶ Σπυρίδωνος Βλάχου κατὰ τίς ἀρχὰς τῆς δεκαετίας τοῦ '50, ὑπάρχουν μαρτυρίες γιὰ «εφόδους» στὸ Ἐκκλησάκι τῆς ταρατσας εἴτε Γερμανῶν, εἴτε Ἀστυνομικῶν, προκειμένου νὰ διαλύσουν τὴν λειτουργικὴ Σύναξη τῶν πιστῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ συλλάβουν καὶ κακοποιήσουν τὸν ἅγιο Γέροντα π. Εὐγένιο τὸν Ἁγιορείτη, τὸν «στύλο» αὐτὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Ὅμως, ὁ Κύριος καὶ ἡ Θεομήτωρ ἔσωζαν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῶ. Σὲ μία τέτοια ἔφοδο, μαρτυρεῖται ὅτι οἱ ἐπιδραμόντες ἀνέβηκαν στὸν τελευταῖο ὄροφο τῆς ἀρχοντικῆς οἰκίας, ὅπου ὑπῆρχε μία ἐσωτερικὴ μεταλλικὴ σκάλα γιὰ νὰ ἀνέλθει

15. Ἱερομονάχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, ὁ.π., σελ. 285.

κανείς στην ταρατσα με τὸ Ἐκκλησάκι. Κατὰ παράδοξο τρόπο, οἱ ὀπλισμένοι ἐπιδρομεῖς ἐνῶ ἄκουγαν τὴν ψαλμωδία καὶ τὴν ἀνάγνωση ἀπὸ τὴν Θεία Λειτουργία στὸν Ναό, δὲν ἔβλεπαν τὴν μεταλλικὴ σκάλα καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξεύρουν τρόπο νὰ προσεγγίσουν τὸ Ἐκκλησάκι, με ἀποτέλεσμα νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἄπρακτοι με καταισχύνη!...

Παρὰ τοὺς διωγμοὺς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου τοῦ π. Εὐγενίου, αὐτὸς παρέμενε εἰρηνικὸς καὶ ἀφανάτιστος, σταθερὸς μὲν στὴν Ὁμολογία τῆς Πίστεως καὶ Ἀγωνιστῆς, ἀλλὰ καὶ ἀντίθετος σὲ κάθε μορφὴ ἐκτροπῆς ἐναντίον τῶν διωκτῶν. Γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχει ἀξιόπιστη μαρτυρία, ὅτι κάποτε ἔβαλε βαρὺ «κακόνα» ὡς Πνευματικὸς σὲ μία Χριστιανὴ τοῦ Πατρίου, ἡ ὁποία ἀπὸ ἀγανάκτηση ἐξ αἰτίας προφανῶς ὑπερβολικοῦ («πικροῦ») ζήλου ἀποκάλεσε τὸν φοβερὸ διώκτη τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ἀρχιεπίσκοπο Σπυρίδωνα Βλάχο ὡς «τράγο», μὴ σεβασθεῖσα τὸ σχῆμα του, τὸ ὁποῖο ἔστω καὶ παρ' ἀξίαν ἔφερε!...

Ὁ π. Εὐγένιος ἦταν ἄριστος ὡς Πνευματικὸς, με διάκριση καὶ διορατικὸ χάρισμα, καὶ μάλιστα με ἰδιαίτερη ἐπιμονὴ στὴν ἀποφασιστικὴ ἀπόκρουση τῶν κακῶν λογισμῶν ποὺ σπέρνει ὁ ἐχθρὸς διάβολος καὶ ἰδίως τῶν σαρκικῶν, γιὰ νὰ μολύνει τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐνέπνεε στοὺς ἐξομολογουμένους με τὴν στάση καὶ τὶς συμβουλές του πνεῦμα αἰσιόδοξης ἀγωνιστικότητος, ὅπως ἐπιβεβαιώνουν πολλὰ ἀξιόπιστα πρόσωπα ποὺ τὸν γνώρισαν (ἀείμνηστος Θεολόγος Σταυρὸς Καραμῆτσος¹⁶, μακαριστὸς Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός¹⁷, κ.ἄ.).

16. Βλ. Ἡ ἀγωνία ἐν τῷ κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, Ἀθῆναι 1961, σελ. 327, ὅπου ὁ π. Εὐγένιος ἀποκαλεῖται τὸ πιὸ ἐπίζηλο κόσμημα καὶ ὁ πιὸ πολῦτιμος θησαυρὸς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας.

17. Περὶ τοῦ π. Εὐγενίου Λεμονῆ, Ἀπόσπασμα Ὁμιλίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ Α' (†), στὴν Αὐστραλία (http://agioskyprianos.org/dihgiseis_1.shtml).

Ὁ μακάριος παπᾶ Εὐγένιος ἀγαποῦσε ὑπέρμετρα τὴν Παναγία μας καὶ τὴν ἁγία Μητέρα της, τὴν Θεοπρομήτορα Ἄννα, τὴν «μάμμη» ὄλων τῶν Ἁγιορειτῶν, τῆς ὁποίας τοὺς Χαιρετισμούς της ἔλεγε πολλές φορές τὴν ἡμέρα. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο τὸ ὅτι ἡ κοίμησή του ἔγινε τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς της. Τὸ πρωὶ τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1961, κατὰ τὸ ὀρθόδοξο ἡμερολόγιο, τέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία τῆς Ἁγίας Ἄννης καὶ ἐξῆλθε τοῦ ἱεροῦ Βήματος μετὰ δακρῦων χαρᾶς. Τὸ δειλινὸ τῆς

ἡμέρας ἐκείνης, καθήμενος στὸ σκαμνὶ του καὶ βαστώντας τὸ κομποσχοίνι του, τελείωσε τὸν βίο του ὁσιακῶς, σὲ ἡλικία 86 ἐτῶν, προφέροντας διαρκῶς τὴν λέξη «χαῖρε».

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πού ἤδη ἀπὸ ἔτους ἡ ἀποφανισθεῖσα Ἐκκλησία μας, μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, εἶχε ἤδη ἀποκτήσει κεφαλὴ στὸ πρόσωπο τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου († 1963). Μάλιστα, ὅταν κάποιοι ἀποστάτες κληρικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔκαναν σὲ φυλλάδιό τους κακόβουλο σχόλιο, ὅτι δῆθεν κάποιοι σεβάσμιοι Κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος δὲν δέχθηκαν τὸν χειροτονηθέντα τότε μὲ μύριες δυσκολίες στὴν Ἀμερικὴ Σεβ. Ἐπίσκοπο Ταλαντίου Ἀκάκιο, ἔγινε ἔγγραφη θεβαίωση ὅτι οἱ Κληρικοὶ μας ἐκεῖνοι, ὅπως καὶ ὁ πολὺς Ἀρχιμ. π. Εὐγένιος Λημονῆς (Λημόνης), ἐδέχοντο καὶ μνημόνευαν κανονικῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιερέως των Σεβ. κ. Ἀκακίου¹⁸, ὡς εὐπειθῆ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα.

Στὴν κηδεῖα τοῦ μακαριστοῦ π. Εὐγενίου συμμετεῖχαν περὶ τοὺς 2.500 χιλιάδες πιστοὺς. Τὴν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ «ἤρωος τοῦ Ἀγῶνος», ὅπως δικαίως μεταξύ ἄλλων χαρακτηρισθῆκε, τέλεσαν οἱ Ἀρχιμανδριῖτες τῆς Ἐκκλησίας μας Παΐσιος, Χρυσόστομος, Νήφων, Γερμανός, Μερκούριος, Λογγῖνος καὶ Ἀντώνιος, ὁ Ἱερομ. Ἡσύχιος καὶ ὁ Αἰδ. π. Νικόλαος Καλοσκάμης, ἡ δὲ ταφή του ἔγινε στὴν Ἱερὰ Μονὴ «Ἄξιόν Ἔστι» Βαρυμπόμπης Ἀττικῆς¹⁹.

Οἱ φύλακες τοῦ Βασιλικοῦ κτήματος, τὸ ὁποῖο βρισκόταν πλησίον τῆς Μονῆς, ἔλεγαν ὅτι ἀπὸ τὸν τάφο του ἔβλεπαν τίς νύκτες νὰ βγαίνει φῶς!

Τὸ τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνό του τελέσθηκε στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς, μὲ χοροστασία τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Ἀκακίου, στίς 18/31-1-1962. Σὲ σύντομο δὲ Βιογραφικὸ σημεῖωμα, τὸ ὁποῖο παρετέθη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνῃ, ἐγράφετο χαρακτηριστικά:

«Ἀκούων (ὁ Ἀγιορείτης Ἱερομόναχος π. Εὐγένιος) τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ταραχὴν ἐκ τῆς Καινοτομίας τοῦ Νεοεορτολογίου, κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν Θεοφόρων Πατέρων, ἀφήσας τὴν ἡσυχίαν του ἐξῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, στηρίζων καὶ παρηγορῶν τοὺς πιστοὺς διὰ τε τοῦ ἤθους καὶ τῶν λόγων του, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς καὶ κανὼν ἀρετῆς ἀκριβέστατος γενόμενος τοῖς πᾶσι. Μέτριος, ἀπλοῦς, πρᾶος καὶ ἡσύχιος, τοὺς πάντας ὡς μαγνήτης προσεῖλκυε. Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν διπλοῦς τοὺς στεφάνους, τὸν

18. Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ. 358 / 6-2-1961, σελ. 8. Ἐπίσης, ὁ π. Εὐγένιος συνυπογράφει μαζί καὶ μὲ ἄλλους Κληρικούς μας σχετικὴ διακήρυξη ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἀποδοχῆς καὶ πιστότητος στὸν νόμιμο καὶ κανονικὸ Ποιμενάρχη Ἐπίσκοπο Ταλαντίου κ. Ἀκάκιο, ἐξ ἀφορμῆς συκοφαντικοῦ πολέμου ἐναντίον του ἀπὸ κακόβουλους (βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 371/31-7-1961, σελ. 1-2).

19. Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 381 / 18-12-1961, σελ. 6.

Ἀπὸ τὸ Μνημόσυον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμητήσου Ἀρχιμανδρίτου Εὐγενίου Λημονῆ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «ἄξιον ἔστί» Βαρυμπότης, τελεσθῆν τὴν 10)23 Δεκεμβρίου 1964.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ἈΡ. 462 (15/2/1965)

τῆς Ἀσκήσεως καὶ τῆς Ὁμολογίας, κομισάμενος»²⁰.

Διασώζεται φωτογραφία, τὴν ὁποίαν δημοσιεύουμε, ἀπὸ Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ Τάφου τοῦ π. Εὐγενίου με ἀνάγνωση Συγχωρητικῶν Εὐχῶν ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο κατὰ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1964²¹.

Ἡ τιμία Κάρα τοῦ εὐλογημένου π. Εὐγενίου φυλάσσεται ἐντὸς θήκης καὶ τίθεται σὲ προσκύνηση, ὅπως καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἱερὰ Δείψανά του, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ζωδόχου Πηγῆς στὸν Πειραιᾶ, ὁ ὁποῖος Ναὸς ὡς ἰδιωτικὸς κατέχεται δυστυχῶς ἀπὸ ἀντικανονικοὺς κληρικοὺς μὴ ἀνήκοντας στὴν Ἐκκλησία μας. Δύο δὲ Θεομητο-

20. Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 383-384 / 15-1-1962, σελ. 11.

21. Βλ. «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀρ.φ. 462 / 15-2-1965, σελ. 5.

ρικὲς εἰκόνες καὶ κάποια ἄλλα ἱερά ἀντικείμενα, ὅπως καὶ κουφώματα, ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιάκι στὴν ταρατσα τῆς οἰκίας ὅπου λειτουργοῦσε ὁ π. Εὐγένιος, περισυνέλεξε καὶ ἀργότερα διεφύλαξε στὴν Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου στὴν Ντάρδεζα Κερατέας Ἀττικῆς ὁ Σεβ. Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, ὁ ὁποῖος εἶχε γνωρίσει τὸν π. Εὐγένιο κατὰ τὴν περίοδο πού ὡς Ἱερομόναχος ἐφημέρευε στὸν Πειραιᾶ καὶ μάλιστα λειτουργοῦσε στὸ Ἐκκλησιάκι ἐκεῖνο μετὰ τὴν μακαρία Κοίμησή του.

Παπᾶ Εὐγένιε, καύχημα τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, πρόσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀναξίων διαδόχων σου!

Ὁ Γέροντας π. Εὐγένιος, σκυφτός, μόλις διακρινόμενος, κατὰ τὴν διάρκεια Ἀρτοκλασίας στὴν Σαλαμίνα.

Βασικὲς Πηγές:

- Ἱερομόναχου Χρυσάνθου Ἀγιορείτου, Γεροντικά ἐνθυμήσεις καὶ διηγήσεις, ἐκδ. Ἱ.Μ. Παναγίας Ὁδηγητρίας, Μῶλος Λοκρίδος, 2011 (κυρίως στὶς σελίδες 281-286).
- Ἀρχιμανδρίτου Γαβριὴλ Διονυσιάτου, Εὐγένιος Ἱερομόναχος Διονυσιάτης, στὸ Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη, ἔτος ΚΖ' [1962], σελ. 58-59.
- Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου, Μέγα Γεροντικὸ ἑναρέτων Ἀγιορειτῶν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.
- Περιοδικὸ «Τὰ Πάτρια».
- Ἐνθυμήσεις Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, κατὰ καταγραφὴν τοῦ ἀδ. Ζήση Τσιότρα, θεολόγου-ἐκπαιδευτικοῦ.

ΕΠΙΧΗΜΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΣΑ¹

Μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Μάνδρας κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, καθ' ἣν ὁ εὐσεβὴς λαὸς αὐτῆς σύσσωμος ἐτάχθη ὑπὲρ τῶν Πατρίων καὶ Ὁρθοδόξων παραδόσεων τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀποκηρύξας τὸ παρὰ πάντα Ἐκκλησιαστικὸν θεσμὸν καὶ ὄλως ἀυθαιρέτως εἰσαχθὲν ἐν τῷ θρησκευτικῷ ἡμῶν βίῳ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τῆς πλειονότητος τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ μας, ὁ ὁποῖος μόνον ὑπὸ τὴν λόγχην τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὴν βίαν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν διὰ μέσου τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ὑπενθυμίζουσας τὰς Παπικὰς πιέσεις τοῦ Μεσαίωonos, ἠνείχετο τὴν καινοτομίαν αὐτὴν ἀντικειμένην πρὸς αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔσπευσεν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν διὰ τῆς «Ἐστίας» ὑπὸ τύπον σχολίων νὰ συκοφαντήσῃ ἡμᾶς, σκοποῦσα νὰ μειώσῃ οὕτω τὴν σημασίαν τῆς ἱερότητος τοῦ καθαρῶς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τώρα διότι οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς Μάνδρας, ὡς Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι, συμφώνως πρὸς τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον

1. Ἐφημερ. ΣΚΡΙΠ, 28-11-1926.

αίσθάνονται ότι ἔχουσιν ἀπέναντι τῆς προγονικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ λατρείας, δὲν ἔστεργον νὰ ἐορτάσωσι τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (ὡς ἀπέδειξαν τοῦτο χθὲς διὰ τῆς μὴ μεταβάσεώς των εἰς τὴν ἐορτάσασαν ἐκκλησίαν μὲ τὸ νέον Παπικὸν Ἡμερολόγιον) κατὰ τὴν ἀντορθόδοξον καινοτομίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἀλλὰ θὰ ἐορτάσωσιν αὐτὴν ὅποταν ἡ ὁλότης τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς, ἔνθα διέλαμψεν ἡ Μεγαλομάρτυς Ἁγία, καταγγέλλεται ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀρχιεπισκοπῆς, ὡς ἀνεγράφη ἐν τῷ «Ἐλευθέρῳ Λόγῳ» τῆς σήμερον, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἡμετέρας Κοινότητος ἐπὶ ἀνυποστάτοις κατηγορίαις, δι' ἃς ἰδία ἰτέρως χαιρομεν. Διότι, ἂν ἀληθεύῃ ἡ εἰδησις αὕτη, θ' ἀποδείξωμεν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὅποσον ἐγκληματικὴ καὶ ἐπίβουλος διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐνέργεια τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἐπιβολὴν ἐπαναστατικῶ μαλλῶν δικαίῳ τῆς ξένης πρὸς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καινοτομίας του περὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

Τίς Ἕλληνας καὶ Ὁρθόδοξος δὲν ἀλγεῖ ὅταν ἐννοῇ ὅτι κυριώτατα ὁ Ἀθηνῶν συνετέλεσεν ὥστε νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ λατρείᾳ; Ποῖος δὲν ἐξεγείρεται, σεβόμενος τὰ Πάτρια καὶ τιμῶν τοὺς Πατέρας ἡμῶν καὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀνήκων, ὅταν βλέπῃ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἀθηνῶν εἰς τὸ νὰ συνεορτάζωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας τὰς κοσμοσωτηρίους ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ λοιπὰς μαζὺ μὲ τοὺς Λαοὺς τῆς Δύσεως καὶ ὄχι μὲ τὸ Πατριαρχεῖον ἐκεῖνο, ἐν τῇ Βηθλεὲμ τοῦ ὁποίου ἐνηνθρώπησεν ὁ τῶν ὄλων Κύριος;

Λησμονεῖ ὁ Ἀθηνῶν ἐν τῇ συνεντεύξει, τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς τὸν «Ἐλευθέρου Τύπου» τῆς προχθὲς, ὅτι μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὴν χαλάρωσιν τοῦ θρη-

σκευτικοῦ συναισθήματος τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ μας, ἥτο κατ' ἐξοχὴν ἡ εἰσαγωγή τῆς ἀσκόπου καὶ ἐκβιαστικῆς καινοτομίας του ἐν τῷ Ἑορτολογίῳ τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἔβλαπτε καὶ βλάπτει καὶ τὸν εὐσεβῆ Λαὸν διήρесе, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐὰν ὁ ἴδιος δὲν σπεύσῃ νὰ θεραπεύσῃ καὶ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον ἐπέφε-
ρεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος, τότε θ' ἀναγκασθῇ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἠθέλησε νὰ παραγνώρισῃ, νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα, ἀλλ' ὁμως ἐπὶ ματαίῳ· διότι ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας ζῆ καὶ μένει εἰς τὸν Αἰῶνα.

Αὕτη ἴσως ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ εἰς τὸν Ἀθηνῶν θὰ ἀνήκῃ· τὸ ὅ,τι δηλαδὴ ἀναπτύσσει ὑπερβάλλοντα ζῆλον εἰς τὸ νὰ καταδιώκῃ ἐμμανῶς τὸ εὐσεβὲς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πλήρωμα, τὸ ὁποῖον αὐστηρῶς ἐμμένει εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις καὶ διαταγὰς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀφίνει ἀνε-
νοχλήτους τόσας αἱρέσεις καὶ προπαγάνδας νὰ ἐνεργοῦν ὅ,τι καὶ ὅπως θέλουν, ἐπὶ καταφῶρῳ ζημίᾳ Ἐθνικῆ καὶ Ἐκκλησιαστικῆ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13/26 Νομβρίου 1926,
Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος
ΜΙΑΤ. Ι. ΣΥΓΓΟΥΡΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,
ΤΟΥΣ ΖΗΛΩΤΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ¹

Ἡ ὀργάνωσις ἡμῶν, ἀναλαβοῦσα τὸν ὄν διεξάγει εὐελπις ἱερὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν σεπτῶν τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας παραδόσεων καὶ πατριῶν, κατεπολεμήθη λυσσωδῶς διὰ πολυποικίλων μέσων ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἰδίᾳ Ἀθηνῶν καὶ τῆς καινοτομοῦσης μερίδος τῆς Ἱεραρχίας· ἐσυκοφαντήθη παντοιοτρόπως καὶ παρεστάθη ὡς ἐκμεταλλεομένη τὴν εὐσεβείαν τοῦ μὴ ἀνεχομένου οἰανδήποτε Καινοτομίαν εἰς τὰ παραδεδομένα ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ Λαοῦ· ἐθεωρήθη ὡς ταραχοποιὸς καὶ ἀποτελοῦσα κίνδυνον τῆς δημοσίας τάξεως καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀλλὰ τὰ μέτρα ταῦτα πρὸς οὐδὲν ἴσχυσαν νὰ ἀνακόψωσι καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀξιεπαίνου εὐσεβείας καὶ ἀφοσιώσεως τοῦ πολλοῦ θρησκευόντος ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καθεστώσ, ὅπερ ὡς ἱεράν παρακαταθήκην πρὸς διαφύλαξιν ὑπὸ τῶν Πατέρων ἡμῶν παρελάβομεν, καὶ τὴν πρόοδον τοῦ τόσον εὐγενοῦς ἀπὸ ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀπόψεως ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ συνειδήσει αὐτοῦ πᾶς ἀληθῆς Ἕλληνας καὶ Ὁρθόδοξος δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐκτιμᾷ προσηκόντως, καταδικάζων ἀπολύτως τοὺς ἡγέτας τῆς νεωτεριστικῆς κινήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποσκοπούσης τὴν προσέγγισιν πρὸς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως ἐπὶ θυσία τῶν τιμῶν ἡμῶν παραδόσεων· ὡς καὶ τὰ μέτρα αὐτῶν, παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν τοῦ δικαίου, ἐναντίον τῶν ἐν τῇ εὐσεβείᾳ αὐτῶν ἐμμενόντων πιστῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἀνάλογα τοιαῦτα μέτρα ἐλήφθησαν καὶ ἐναντίον τοῦ

1. ΣΚΡΙΠ (5-12-1926).

μεγάλου ἐπίσης κέντρου τοῦ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τοῦ παραδεδομένου ἡμῖν ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας καθεστῶτος Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Μακεδονικῇ πρωτεύουσῃ, χωρὶς ὅμως τὰ μέτρα ταῦτα νὰ δυνηθῶσι νὰ ἀνακόψωσι καὶ ἐκεῖ τὸ ἔργον τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον συνεχίζεται μετ' ἐνθέου ἐνθουσιασμοῦ καὶ αὐταπαρνήσεως, ἐφαμίλλου τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ διαλάμψη παρὰ πᾶσαν διαστροφὴν αὐτῆς, καὶ τὸ δίκαιον δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ κατισχύση παρὰ πᾶσαν βίαν.

Ἐνῶ δὲ ἀποτελεῖ δόξαν καὶ τιμὴν διὰ τὸν εὐγενῆ ἡμῶν Λαὸν ἢ ἐκδηλουμένη τοιαύτη εὐσέβεια καὶ ἐμμογή εἰς τὰ πάτρια, ἢ ὁποῖα ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ σήμερον, παρὰ πᾶσαν χαλάρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τῆς ἠθικῆς, διατηρεῖ εἰσέτι τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην προγονικὴν ἀρετὴν, διὰ τοὺς ἡγέτας τῆς μεταρρυθμιστικῆς κινήσεως ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ δὲν δύναται ν' ἀποτελέση τιμὴν τὸ ὅτι ἐπεδίωξαν τὴν πρόοδον διῆθεν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νεωτερισμῶν ἀσυμβιβάστων καὶ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς συντηρητικότητος αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν φύσιν αὐτὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται, εἰμὴ ἐπιμένοντας τούτους εἰς τοιαῦτας ἀντορθοδόξους Καινοτομίας, νὰ ἀποδοκιμάζη καθηκόντως.

Πέμποντες δὲ χαιρετισμὸν ἐγκάρδιον εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ μεθ' ἡμῶν συναγωνιζομένους καὶ συμμεριζομένους τὸν ὕψιστον ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα ἀδελφοὺς Ἑλληνας Ὁρθοδόξους, πληροφοροῦμεν συγχρόνως ὅτι, ἐπιτευχθείσης ἤδη εὐτυχῶς τῆς πολιτικῆς ὁμαλότητος καὶ τῆς ποθητῆς παρὰ πάντων συμφωνίας μεταξὺ τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν διὰ τὸ ἀγαθὸν τῆς Πατρίδος, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἀναμένωμεν, ὅτι παρὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἔθνους θὰ ἀκουσθῇ ἢ φωνὴ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου βήματος τῆς συνεργομένης Βουλῆς, ἢ φωνὴ ὑπὲρ τῆς χειμαζομένης σήμερον Ὁρθοδό-

ξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ πάσχοντος θρησκευτικῶς Λαοῦ μας, καὶ ὅτι ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις θὰ θελήσῃ ἀποβλέψουσα εἰς αὐτὰς τὰς ἀνάγκας τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἀπαιτήσεις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ, νὰ ἐπιλύσῃ τὸ ὑφιστάμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ζήτημα καὶ γενικῶς νὰ ἐπιληφθῇ εἰς τὴν ὁμαλὴν διευθέτησιν τῶν κακῶς ἐχόντων ἐν αὐτῇ, συμφώνως πρὸς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱστορίας ἡμῶν.

Συγχρόνως δὲ πληροφοροῦμεν, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης γενόμενον ἀδίκημα ἐναντίον τῆς, ὑπὲρ ἧς ἀγωνιζόμεθα, ἱερᾶς ἰδέας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Προεδρείου τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης τοῦ νὰ καταδικασθῇ παρανόμως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐώρταζε μὲ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ἐπανορθώθη διὰ τῆς πανηγυρικῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ἀπαλλάξαντος παμψηφει τοὺς ἡγέτας τοῦ εὐγενοῦς ἐκεῖ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἀγῶνος πάσης κατηγορίας. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ παραθέτομεν κατωτέρω τὰ διαμειφθέντα μεταξὺ ἡμῶν τηλεγραφήματα:

1ον τηλεγράφημα ἐκ Θεσσαλονίκης:

Μιλτιάδην Συγγούρην, πρόεδρον κλπ.

Ἀθήνας.

Ἐκδικασθείσης σήμερον Ἐφετεῖον ἀποφάσεως Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης ὡς ἀκολουθοῦντες πάτριον ἡμερολόγιον πρόεδρος Β. Μπαϊρακτάρης καὶ ἀντιπρόεδρος Χ. Δίγκας, ἐκηρύχθησαν παμψηφει ἀθῶοι.

Μπαϊρακτάρης.

2ον τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν:

Βασίλ. Μπαϊρακτάρην, πρόεδρον κλπ.

Θεσσαλονίκη.

Πανηγυρικὴ ἀθώωσις ὑμῶν, ἀντιπρόεδρου, ἐκπροσώπων πατρῶν παραδόσεων ὑγειοῦς φρονήματος Ὁρθοδόξου

Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἐνέπλησε πάντας ἀγαλλιάσεως. Ἐφετεῖον Θεσσαλονίκης εἰργάσατο Δικαιοσύνην, ἀπένειμε τιμὴν εὐσεβεῖ ἡμῶν Ἔθνει, ἀσπηρῶς ἐχομένῳ πατρῶων Ὁρθοδοξίας, ἀπέδωκε φόρον ἐθνικῆς ἐγνώμοσύνης πολεμουμένη Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ ἀσκόποις καινοτομίαις. Απόφασις Ἐφετείου παμψηφίᾳ ἀθώσαντος Ὁρθοδόξους παλαιοῦ Ἡμερολογίου Ἐκκλησίας προάγγελος ἀπὸ Θεοῦ νίκης τελικῆς κατισχύσεως δικαίου ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ὑπὲρ εἰρήνης, ἐνότητος διασπασθείσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διηρημένου θρησκευτικῶς εὐσεβοῦς Λαοῦ μας.

Πρόεδρος Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος:

Μιλτιάδης Συγγούρης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22)4 Δεκεμβρίου 1926.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ:
Ὁ Πρόεδρος Μιλτ. Ι. Συγγούρης
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Περ. Γκέτουρας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ
ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ»
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΗΜΩΝ
ΖΗΛΩΤΑΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ¹

Ἐπειδὴ ἅπασαι αἱ ἐνέργειαι τῆς ἡμετέρας Κοινότητος κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα, τόσον παρὰ τῇ Βουλῇ, ὅσον καὶ παρὰ τοῖς κ.κ. Ὑπουργοῖς τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν, παρεστάθησαν ἀπὸ μερίδος τοῦ Τύπου, τῇ εἰσηγήσει ἐν πολλοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς μὴ καρποφορήσασαι δῆθεν διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἡμῶν, γνωρίζομεν πρὸς ἅπαντα τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἐμμένοντα ἀκλόνητον εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις καὶ μετ' ἀγωνίας παρακολουθοῦντα τὰς ἐνεργείας ἡμῶν, ὅτι πάντα τὰ γραφέντα καὶ παριστῶντα τὰς ἐνεργείας ἡμῶν ὡς ναυαγησάσας, οὐδαμῶς ἔχονται ἀληθείας, ἀλλ' ἀπὸ σκοποῦ γράφονται ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ προσκειμένων τῇ Μητροπόλει Ἀθηνῶν κύκλων, πρὸς παραπλάνησιν καὶ κλονισμὸν τῆς πεποιθήσεως καὶ ἀξιοθαυμάστου πίστεως τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Λαοῦ.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὸ χθесινὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἀπεγνωσμένην κατέβαλε προσπάθειαν νὰ πείσῃ τὸν εὐσεβῆ ἡμῶν Λαόν, ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν ἀπεφασίσθη ὑπ' αὐτοῦ μόνου, ἀλλ' ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας· καὶ ὅτι ἐγένετο μετὰ συνενόησιν πρὸς τὰς λοιπὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας· καὶ ὅτι δὲν προσκρούει εἰς Δογματικὸν καὶ Κανονικὸν τινα λόγον, ὅτι δὲ ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ εἰσαγωγή αὕτη μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους παραδοχὴν

1. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (12-12-1926).

τοῦ Νέου, πληροφοροῦμεν, ὅτι μολονότι περὶ πάντων τούτων ἐδημοσιεύσαμεν μέχρι τοῦδε καὶ ἀπεδείξαμεν, ὅτι ὁ εἰσηγητὴς καὶ τὴν πρωτοβουλίαν ἔχων εἰς τὴν μεταρρυθμιστικὴν κίνησιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶνε αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ ὑπαίτιος τοῦ ὅλου κακοῦ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοῦ σκανδαλισμοῦ καὶ τῆς διαιρέσεως θρησκευτικῶς τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, ἐν τούτοις καὶ αὐθις ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ γενομένη Καινοτομία δὲν ἐγένετο ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὁ δὲ τρόπος καθ' ὃν ἐπεβλήθη εἶνε ὅλως ἀντικανονικὸς καὶ αὐτόχρημα ἐπαναστατικὸς διὰ τὰ χρονικὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἁγίας Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἀνετράπησαν οὕτω θέσμια αἰώνια.

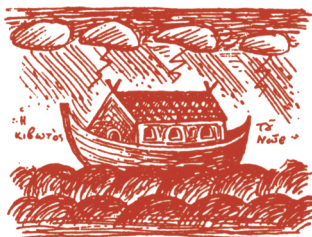
Ἔχομεν δὲ παράδειγμα τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν παλαιὰν Ρωσσικὴν, Βουλγαρικὴν καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, αἱ ὁποῖαι Ἐκκλησίαι, καίτοι εὐρίσκονται ἐν κράτει ἀκολουθοῦντι τὸ Νέον, αὐταὶ ὁμως διακρατοῦσι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἀποδεικνύουσι, ὅτι ἄριστα συμβιβάζεται ἡ συνύπαρξις Πολιτικοῦ καὶ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιβάλλει τὸ συμφέρον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Παρέχομεν δὲ τὴν πληροφορίαν, ὅτι κατετέθησαν εἰς τὴν Βουλὴν ἐπερωτήσεις ἀξιοτίμων εἰδικῶν κυρίων Βουλευτῶν σχετικαὶ πρὸς τὸ ἡμέτερον ζήτημα καὶ τὴν ἀνωμαλίαν καθόλου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τὴν προκληθεῖσαν δι' ἐνεργειῶν ἀντικανονικῶν καὶ αὐθαιρέτων τοῦ ἤδη ἀντικανονικῶς κατέχοντος τὸν Θρόνον Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ὡστε ἄς ἔχωμεν οἱ πάντες ὀλίγην ὑπομονήν, ἕως ὅτου ἡ σχετικὴ συζήτησις ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἀναμένωμεν οἱ πάντες, ὅτι ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε ἡ ἐγγύησις τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Λαοῦ, θὰ δυνηθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν νὰ ἐπιτύχωμεν, ὡς Ἑλληνες πολῖται δικαιοῦμενοι νὰ θρησκευῶμεν καὶ

σέβωνται τὰ Πάτρια ἰδανικά, ἢ τὴν ποθητὴν γαλήνην τὴν ὁποῖαν πάντες εὐχόμεθα, τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν νεωτερισμῶν καὶ μεταρρυθμίσεων τῶν ὅλως ἀσυμβιβάστων καὶ πρὸς τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις καὶ πρὸς τὰς τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27/11 Δεκεμβρίου 1926

Ἡ Ἐπιτροπὴ
Ὁ Πρόεδρος
Μιλτ. Ἰ. Συγγούρης
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Περ. Γκέτουρας

ἈΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ¹

Οτε πρό διετίας συνεπεία τῆς καινοτομίας τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τὸ ἐν χρήσει παρὰ ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Δύσεως, ἠγγέρθη ἡ πρώτη διαμαρτυρία κατ' αὐτῆς, οἱ εἰσηγηταὶ τῆς καινοτομίας ἀποδίδοντες τὴν κίνησιν ταύτην εἰς ἀμορφώτους τινάς, ὡς ἔλεγον, ἀποτελοῦντας τὸν κατ' αὐτοὺς φυτοζωοῦντα τότε Σύλλογον τῶν Ὁρθοδόξων, περιεφρόνησαν χαρακτηριστικῶς τὴν κίνησιν ἐκείνην καὶ δι' ἐπιχειρημάτων σαθρῶν κατέβαλον ματαιίας προσπαθείας, ὅπως τὴν καινοτομίαν ταύτην βασίσωσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἦδη ἡ κίνησις αὕτη κατὰ τῆς εἰρημένης καινοτομίας ἐγενικεύθη καθ' ἅπασαν τὴν Ἐπικράτειαν, καὶ ἐκ τῆς Νέας καὶ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀθρόαι καταφθάνουσι καθημερινῶς διαμαρτυρίαι καὶ ὁ ἄσημος ἐκεῖνος Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων παρουσιάζεται ἤδη ὡς Θρησκευτικὴ Ἑλληνικὴ Κοινότης. Ἀλλ' ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἐν λόγῳ κινήσεως, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς εἰρημένης καινοτομίας ἠδύνατο νὰ προῖδῃ, ἀκόμη καὶ νὰ προλάβῃ μάλιστα ἂν ὑπελόγιζε καλῶς τὸν ἀντίκτυπον αὐτῆς ἐπὶ τῆς ψυχουσυνθέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τὸν ὁποῖον διέκρινε πάντοτε ἀκμαῖον θρησκευτικὸν αἶσθημα, καθ'

1. ΣΚΡΙΠ, 29-11-1926.

όλας τὰς ἱστορικές του περιπετείας, ἐπαναφέρει ἐκ νέου ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦ ἀντικανονικοῦ τῆς προσαρμογῆς τοῦ Ὁρθοδόξου ἐορτολογίου πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Μεταρρύθμισις μὴ φέρουσα τὸ κῶρος τῆς ὁμοφώνου γνώμης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διασπάσασα τὴν ἐνότητα αὐτῆς διὰ τῆς ἀποσχίσεως ἐκ τοῦ μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας, ὡς καὶ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, αἰτίνας ἀπεδέχθησαν ταύτην, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἀπαιτῆ τὴν ὀφειλομένην εἰς Κανονικὰς ἀποφάσεις ἀπροφάσιστον ὑποταγὴν, οὐδὲ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ζητῆ βάσιν ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ δι' αὐτὴν ἐδάφους τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, τοὺς ὁποίους κατερῶράκωσε κυριολεκτικῶς, μετακινήσασα κινήτας καὶ ἀκινήτους ἐορτὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ καταπατήσασα τὰς Συνοδικὰς περὶ Πάσχα διατάξεις διὰ τῆς διαταράξεως τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρθρωμένου Πασχαλίου. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ἀποσχισθείσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὰ ἄνω, τοῦ Μεγάλου Σώματος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐδημιουργήθη καὶ τὸ κατὰ συνέπειαν τούτου ἔτι ἀτοπώτερον, τὸ νὰ ἐορτάζη δηλαδὴ αὕτη τὰς ἀκινήτους μεγάλας ἐορτὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως καὶ οὐχὶ συγχρόνως μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν, παρασχοῦσα οὕτω εἰς τοὺς πολλοὺς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπεσχίσθη τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ νὰ προσεγγίση πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Δύσεως.

Ὁ ἐντεῦθεν σάλος τῆς ἐπισημοῦ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρόδηλος βεβαίως τυγχάνει, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ

τούτου ἀπαλλαγὴ εἰς χειῖρας τῶν Κυβερνητῶν αὐτῆς ἐναπόκειται σήμερον.

Ἡ χεὶρ, ἥτις τόσον ἀβασανίστως ἀφήκε καὶ ἐξέφυγεν αὐτῆς ὁ ταραξίας λίθος, αὐτὴ καὶ πάλιν δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐκ τοῦ λίθου τούτου διαταραχθεῖσαν γαλήνην τῶν συνειδήσεων.

«Οὐκ ἔξομεν ἀπολογία νινά, εἰ μὴ διεγερθῶμεν πάντες καὶ διόρθωσιν τοῦ κακοῦ ποιησώμεθα, ἀποκαθισταμένης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως κατὰ τὰς Παραδόσεις, ἣν ἡ χρονία ἡμῶν ῥαθυμία διέφθειρεν» (Νεαρά 41 Ἀλεξίου Κομνηνοῦ)².

Ἄν ὅμως παρ' ἐλπίδα ἡ ἀναμενομένη καὶ ἐπιβαλλομένη χειρονομία δὲν ἐπακολουθήσῃ, μόνον ἡ Ἱστορία θὰ ἔχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν λόγον, ὅταν εἰς μελανὰς σελίδας αὐτῆς θὰ περιγράψῃ ἡμέραν νινά τὴν σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις βεβαίως θὰ ἐπιβαρύνῃ τοὺς ἐγκαταλείψαντας τοὺς Κανόνας τῶν Πατέρων. «Ἐπιλελοίπασιν λοιπὸν οἱ τῶν Πατέρων Κανόνες καὶ πᾶσα ἀκρίβεια τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπελήλαται καὶ κατὰ μικρὸν τῆς ἀδιαφορίας ταύτης ὁδῶ προϊούσης, εἰς παντελεῆ σύγχυσιν ἔλθη τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα» (Κανὼν ΠΘ'. Μ. Βασιλ.).

Παλαιὸν Φάληρον

Κ. Δ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Δικηγόρος

². Ολόκληρο τὸ αὐθεντικὸ κείμενο τῆς Νεαρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Κομνηνοῦ στὸ Jus graeco-romanum, Λειψία, 1857, σελ. 413.

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ (1930)

Τὸ ἕβδομο ἔτος ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος, δηλαδή τὸ 1930, θεωρεῖται τὸ πτωχότερο ἐξ ἀπόψεως ἐκδοτικῆς παραγωγῆς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ὑπάρχει μόνον μία ἔκδοσις βιβλίου κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος. Πρόκειται γιὰ ἓνα 16 σελίδων πονημάτιο μὲ τίτλο «**ΑΛΗΘΗΣ ΟΔΗΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ**», τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀναστάσιο Κ. Κουβούση, μέλος τοῦ «Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων», ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων¹.

Ἀπὸ τὸ δυσεῦρετο σήμερα πονημάτιο αὐτό, παραθέτουμε ἓνα μικρὸ χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα:

«*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἀκίνητος οὖσα, καὶ ἐν ἀκινήτῳ ταυτότητι μονίμως πεπηγεῖα, κατὰ τὸν ἐξοχώτατον ἐν Θεολόγοις Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην, οὐ χρήζει ἀλλοίωσιν, ἢ ἑτεροίωσιν, ἢ τροπὴν, ἢ τοπικὴν κίνησιν· διότι ὡς ὑπερτελής καὶ προτελεία, οὐ χρήζει λέγωμεν κινήσεως, καὶ ἀλλοιώσεως, ἵνα δι' αὐτῆς ἔλθῃ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς εἰς τὸ τέλειον. Αἱ δὲ τῶν αἰρετικῶν Ἐκκλησίαι φύσει ἀτελεῖς οὔσαι, ἀναγκαίως χρήζουσι μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων πάντοτε, διὰ τὰ δύνηθουν καμμίαν φορὰν τὰ προσεγγίσωσι τὴν*

1. Τὸ ἔτος 1949 μαρτυρεῖται ὡς «ἐπιθεωρητῆς κατηχητικῶν σχολείων Παλαιοημερολογιτῶν Ἀθηνῶν» (Χρονικὰ Παλαιοχωρίου-Κυνουρίου, Ἀθῆναι, 1949, σελ. 123).

Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ μὲ αὐτὴν ἐνωθῶσι. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιδέχεται οὔτε μείωσιν, οὔτε αὔξησιν, οὔτε ἀλλοίωσιν, διότι ἀείποτε ἡ αὐτὴ ἢ καὶ οὐκ ἡλλοίωται. Οὐκ ἐπιτέτραπται λοιπὸν ἡμῖν μεταίρειν καὶ μετατρέπειν ὄρια αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν... Αἰσχυνέσθωσαν λοιπὸν οἱ Νεοημερολογῖται Ἀρχιερεῖς οἱ καινοτομήσαντες καὶ μεταρρυθμήσαντες τὸ αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον Ἐορτολόγιον, οἱ καυχόμενοι εἰς τὴν ἄγονον καὶ ἀτελεσφόρητον πεπλανημένην φυσιομάθειάν των».

Κλείνοντας, νὰ ἀναφέρουμε ὅτι στὸ μόνο ἔντυπο, στὸ ὁποῖο ἀρθρογραφοῦσαν κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος οἱ ἀγωνιστές, δηλαδὴ τὴν ἐφημερίδα «ΣΚΡΙΠ» (ἡ ὁποία τὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους αὐτοῦ διέκοψε τὴν ἔκδοσή της, μετὰ ἀπὸ μία πενταετία σχεδὸν δημοσιογραφικοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῶν Πατρίων), δημοσιεῦθηκε σὲ συνέχειες ἀποκαλυπτικότερο Ὑπόμνημα τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα πρὸς τὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐσωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, μὲ τίτλο «Αἱ ΞΕΝΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ».

• Νὰ σημειώσουμε δέ, ὅτι μέχρι αὐτοῦ τοῦ ἔτους ἦταν ποὺ ὁ ἐν λόγῳ Μοναχὸς εἶχε πράγματι μία σημαντικὴ καὶ ἀξιόλογη συνεισφορὰ στὰ θέματα πίστεως καὶ λοιπά, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε συγγραφικῶς καταπιασθεῖ, μὲ τὴν βοήθεια καὶ ἄλλων, διότι εἶχε πρόβλημα στὴν ὀρθὴ χρῆση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας· διότι κατόπιν, εἶχε δυστυχῶς ἐπιδοθεῖ σὲ ἀτέρμονες δημόσιες συγγραφικὲς «διαμάχες» μὲ ἄλλους, κυρίως Μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἢ καὶ εὐρύτερα, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνον δὲν συνεισέφεραν στὸν Ἀγῶνα τῆς Πίστεως, ἀλλὰ καὶ δημιούργησαν ἄγονες καὶ θλιβερὲς διενέξεις, σκάνδαλα καὶ συγχύσεις. Ὡστε καὶ ἐδῶ νὰ ἐκπληρωθεῖ τὸ γνωστόν, ὅτι οἱ ἀγῶνες Πίστεως γιὰ νὰ εὐοδωθοῦν, χρειάζονται ἐκτὸς ἀπὸ καλὴ θεμελίωση καὶ κατάρτιση, φρόνημα ταπεινὸ καὶ συμβουλὴ καὶ ἐτέρων καὶ μάλιστα γνωστικῶν καὶ εἰδότην τὰ θεῖα καλῶς, καθότι «ἀνήρ ἀσύμβουλος ἐαυτοῦ πολέμιος».

